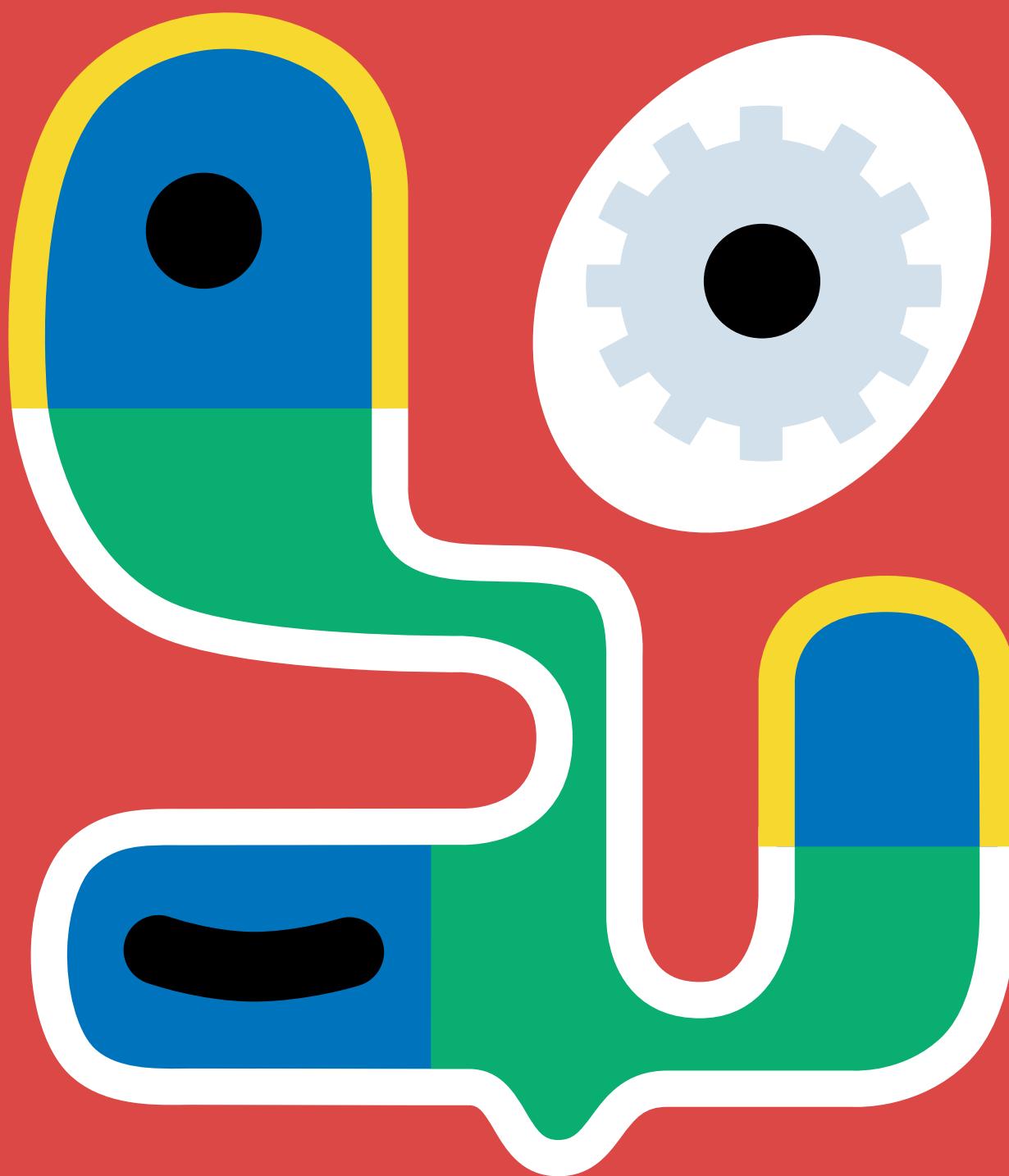


Internationella Metallfederationen
Sekretariatets rapport
Centralkommittémöte 2003 Sydafrika





Sekretariatets rapport till IMF:s centralkommitté

Kapstaden, den 3-4 december 2003

Internationella Metallfederationen

Innehållsförteckning

1.	INLEDNING	1
	<i>Av Marcello Malentacchi, generalsekreterare</i>	
2.	IMFs EXEKUTIVKOMMITTÉ	5
2.1	Möte med IMFs exekutivkommitté den 16 maj 2002	5
2.2	Möte med IMFs exekutivkommitté den 11-12 december 2002	11
2.3	Möte med IMFs exekutivkommitté den 14 maj 2003	23
3.	VERKSAMHETSBERÄTTELSE MED UTGÅNGSPUNKT FRÅN IMFS HANDLINGSPROGRAM	42
3.1	Globala strukturer för att motsvara globala utmaningar	42
	Internationella fackliga organisationer	42
	IMFs världsråd	42
	Regionkonferenser	44
	IMFs länderråd, och fackförbund på det nationella planet	50
	Informationsnätverk & IMFs kommunikationssystem	59
3.2	Solidaritet och organisering	61
	Kollektiva förhandlingar	61
	Internationell solidaritet	61
	Organisering av de oorganiserade	62
3.3	En social dimension i den ekonomiska globaliseringen	66
	Jämställdhet	66
	Handeln måste gagna världens människor	68
	De internationella finansinstitutionerna	69
	Arbetsmiljö	70

1. INLEDNING

Denna sekretariatsrapport till centralkommittén är uppdelad i två delar. Först återfinns rapporter om exekutivkommitténs diskussioner vid dess tre möten i maj och december 2002 och maj 2003. Generalsekreterarens rapport och därpå följande diskussioner återges i sin helhet, samtidigt som överläggningar och slutsatser/beslut om övriga punkter på dagordningen har förkortats. Därefter kommer rapporter från team på huvudkontoret och regionala och projektkontor om deras verksamhet; dessa är organiserade i enlighet med de mål som fastställts av kongressen i Sydney i handlingsprogrammet under tre större rubriker: globala strukturer för att möta globala utmaningar; solidaritet och organisering; samt en social dimension till ekonomisk globalisering.

Vid exekutivkommitténs möte den 16 maj 2002 i Genève kretsade diskussionen efter sekretariatets rapport särskilt kring USAs ståltariffer. Denna följdes av en rapport och diskussion om arbetsgruppen om internationella kampanjer gällande IMF:s kampanj till stöd för medlemsorganisationen i Sydkorea. Kampanjen har varit framgångsrik såtillvida att den hjälpt att säkra Sung-Hyun Mun frigivning, som var närvarande vid exekutivkommitténs möte.

Vid exekutivkommitténs möte den 11-12 december 2002 i San Diego, förekom en allmän diskussion om läget i Irak och mellanöstern. En rapport avgavs om mänskliga rättigheter i Vitryssland, där situationen försämrats. IMF beslöt att inte ha några kontakter med de officiella statsledda fackliga organisationerna där, samt att hålla en konferens för att diskutera läget.

Exekutivkommitténs ledamöter fick en rapport om den aktuella situationen rörande internationella ramavtal och överlade om hur avtalen fungerade i förhållande till nationella och regionala avtal.

En rapport om representation av kvinnor i IMF:s organ konstaterade att de fortfarande är dåligt företrädna. Åtgärder att förbättra detta diskuterades.

Den andra dagen fick exekutivkommittén en detaljerad briefing om *maquiladora* zonen i Mexiko. Den följdes av en studieresa dit och en diskussion.

Slutligen diskuterades huruvida en arbetsgrupp om organisering borde inrättas.

Vid exekutivkommitténs möte den 14-15 maj 2003 i Genève diskuterades igen kvinnors representation i IMF:s organ.

Brev från ledamöter av exekutivkommittén rörande José Rodriguez, ordförande för IMF:s medlemsförbund SMATA, Argentina och ledamot av exekutivkommittén diskuterades.

Slutligen diskuterades en rapport om IMF:s aktiviteter med andra globala fackliga organisationer.

Andra delen av rapporten handlar om arbetet som utförs av medarbetare på huvud- och regionalkontoren för att uppnå målen i IMF:s handlingsprogram.

Först ges en översikt av verksamheter som gäller målet att bygga globala strukturer för att bemöta globala utmaningar. 2002 utfördes viktiga omstruktureringar av IMF:s världsråd, som är en av nycklarna för vår satsning på att hantera utmaningar från transnationella företag. Ett antal regionala och internationella bilbranschmöten på företagsplan ägde rum. Arbeta utfördes också på internationellt plan inom flygbranschen samt el och elektronik. Främsta målet med dessa möten - särskilt på företagsplan - är naturligtvis att få fram internationella ramavtal. Under 2002-2003 tecknades avtal med fem stora koncerner, bl.a. Volkswagen och DaimlerChrysler.

IMF har också verkat aktivt vad gäller globala strukturer på regionalt och nationellt plan. Vid årsskiftet 02-03 var IMF:s regionala och underregionala organisation avslutad. Landsråd fortsätter också med sina uppgifter, och nya landsråd skapades i ett antal länder, bl.a. Mexiko och Argentina. IMF fortsätter att främja samarbete mellan fackliga organisationer på det nationella planet, i synnerhet genom utbildning och kursverksamhet. Under 2002 hjälpte IMF till att stärka fackliga organisationer på det nationella planet genom dussintals aktiviteter, från kurser för förtroendevalda i Angola till skolning om hur man bygger facket i Thailand och utbildningar som ledde till att bilda en ny fackliga organisation i Peru. Denna verksamhet stöds på det internationella planet av IMF:s informationsnät och kommunikationssystem.

För det andra ger denna rapport en översikt av IMF:s aktiviteter för global solidaritet och organisering. IMF har vidtagit åtgärder för att hjälpa kollektiva avtalsförhandlingar. Mycket framgångsrika internationella solidaritetskampanjer har drivits, särskilt till stöd för fackligt aktiva som fångats i Sydkorea. Ett antal projekt har också drivits i syfte att organisera oorganiserade arbetstagare, till exempel bland tjänstemän och i Mexikos *maquiladora* zon.

För det tredje ger rapporten en redogörelse för IMF:s verksamhet för den bredare sociala dimensionen inom ekonomisk globalisering. IMF

deltog i tredje Världssocialt Forum i Porto Alegre i januari 2003. Vi har vidtagit åtgärder för centrala arbetsnormer, samt för att göra världshandeln mer rättvis, särskilt genom att engagera oss i planerna för ett frihandelsområde i Amerika - Free Trade Area of the Americas (FTAA). Vi har arbetat med frågan om reformer av internationella finansinstitutioner som Världsbanken. Och vi har demonstrerat vårt engagemang för jämställdhet, i synnerhet genom att vidta åtgärder för att förbättra kvinnors medverkan i IMF:s organ på alla plan.

Slutligen vill jag å sekretariatets vägnar uttrycka min uppriktiga tacksamhet till våra medlemsorganisationer, som hjälpt oss att genomföra verksamheten.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Ana María J. G. G." with a flourish at the end.

2. IMF:s EXEKUTIVKOMMITTÉ

2.1 Möte med IMF:s exekutivkommitté den 16 maj 2002

SEKRETARIATETS RAPPORT

MALENTACCHI hälsade deltagarna välkomna, i synnerhet Mun, från Sydkorea. Han gratulerade IG Metall och de italienska fackföreningarna för deras framgångsrika strejker och de franska förbunden, som hade hjälpt till att sätta stopp för Le Pens ambitioner.

I Spanien, där högerregeringen försökte att genomföra samma lagändringar som den italienska skulle de fackliga aktionerna kulminera den 20 juni, då man planerade en generalstrejk som skulle stänga av hela landet. Om detta hände skulle IMF ge de spanska fackföreningarna allt sitt stöd.

Sist men inte minst gratulerade han IMF:s Japanska medlemsförbund till framgångarna med deras nationsomfattande "Shunto".

I Vitryssland utsattes fackföreningarna av häftiga attacker från Lukasjenkos regering. Man använde sig av alla slags trakasserier och förtryck för att krossa de demokratiska organisationerna. IMF måste agera med kraft i denna del av världen.

Malentacchi underströk att man måste slå sina krafter samman med FFI och dess medlemsorganisationer för att hjälpa de demokratiska fackföreningarna i Zimbabwe.

Han hade redan nämnt att broder Mun var närvarande. Muns frivivning och möjlighet att komma till Genève var till stor del ett resultat av vågen av protester som IMF hade samordnat den 22 januari.

IMF:s verksamhet hade huvudsakligen inriktats på att genomföra handlingsprogrammet. Det hade anordnats regionala och underregionala möten i Latinamerika, Västindien, östra och södra Afrika och i Syd- och Sydostasien och Stilla-havsområdet. De hade strukturerats kring målen som kongressen formulerat.

IMF hade förhandlat om nya uppförandekodexar med Volkswagen, Merloni och SKF.

Ett möte i världsrådet för Fiat hade ägt rum i Turin, aktionsgruppen för GM hade träffats i Toronto och man hade anordnat ett Volvomöte i Göteborg.

IMF planerade bland annat en världskonferens om flygindustrin och förberedde en ILO-konferens om ständig fortbildning i verkstads- och elektroindustrin.

Även regionkonferenser för de latinamerikanska och asiatiska bilindustrierna planerades.

Ett särskilt problemområde var situationen i konflikten om USAs ståltullar. Frågan hade tagits upp under IMF:s världsstålkonferens i Washington och i en deklARATION i april 2000.

Det hade bildats eller planerades IMF-länderråd eller -kommittéer i Mexiko, Argentina, Colombia och Chile, och det hade bildats ett nytt råd för Oberoende staters samväld.

Av geografiska och strategiska skäl skulle man stänga IMF-kontoret i Tokyo den 1 juli. Dess arbete skulle istället utföras direkt av IMF:s huvudkontor och regionkontoret i Malaysia.

En IMF-delegation hade besökt Argentina, ett land som genomgick sin värsta ekonomiska kris någonsin. En fullständig rapport om delegationsresan fanns i exekutivkommitténs handlingar. Fackföreningarna stod vid ett vägskalet och genomgick en allvarlig kris. Det var inte bara den ekonomiska och finansiella återhämtningen som stod på spel, utan demokratin själv.

IMF:s jämställdhetsavdelning hade varit aktiv. Om man ville att den låga kvinnliga representationen i IMF:s ledning och strukturer skulle förbättras måste man finna ett nytt synsätt.

IMF:s kommunikationer förbättrades ständigt. Man skulle lansera en rysk webbplats för IMF under hösten, och *Metal World* gavs nu ut på spanska, engelska, ryska och japanska.

Internationella Byggnads- och Träindustriarbetar-Unionen - IBTU skulle ansluta sig till IMF:s plattform på Internet.

En återstående fråga gällde de globala fackliga organisationernas inställning till ett deltagande i globala forum, som Världsekonomiforumet eller det sociala forumet i Porto Alegre. Själv menade han att detta deltagande inte bör institutionaliseras. Fackföreningarna bör behålla sitt oberoende.

Avslutningsvis tackade generalsekreteraren Yukuo Ajima för det arbete som han utfört. Ajima skulle lämna IMF-rådet i Japan för att börja arbeta för JALAF.

SUNG-HYUN MUN, Republiken Korea, tackade exekutivkommitténs ledamöter och deras fackförbund för solidariteten som visats honom, vilket ledde till att han nyligen friades från fängelse. Frihetsberövande hade varit något han erfarit sedan mitten på 80-talet. I fängelset hade han hört talas om demonstrationer i många länder, som organiserats av IMF för att protestera mot att arbetstagare fängslats i Sydkorea. Malentacchi, Kamada och kollegor från Sverige och Italien hade besökt honom i fängelset. Detta hade varit till stor hjälp för honom och utövat påtryckningar på regeringen i Korea. Många kamrater var kvar i fängelse, inklusive ordföranden för Koreas fackliga centralorganisation, Korean Congress of Trade Unions

JOSÉ RODRIGUEZ, SMATA, Argentina, redogjorde för den ekonomiska krisen i landet. De fyra fackförbunden i Argentina bad att få överlämna ett hjärtligt tack till IMF:s exekutivkommitté, sekretariat och företrädare för de andra länder som medverkat i delegationen. Han talade om den roll som spelats av Internationella valutafonden för att skapa Argentinas ekonomiska kris. Andra talare diskuterade fondens ödeläggande internationella roll. NAPOLEON KPOH, ICU, Ghana beskrev hans lands erfarenheter med fonden. JOSÉ RODRIGUEZ lade fram två förslag om att lägga fram förslag till G8 länderna och utöva påtryckningar på multinationella företag att inte ta tillbaka sina investeringar, som MALENTACCHI noterade skulle följas av IMF.

En rapport mottogs om hur det går för avtalsförhandlingarna i Tyskland, där ett avtal som redan tecknats i en region nu skulle överföras till andra regioner. Vad som är viktigt är att det nya avtalet erbjöd ett närmande mellan tjänstemän och kollektivanställda, vilket har ansetts vara ett betydelsefullt initiativ.

MARCEL GRIGNARD, FGMM-CFDT, Frankrike, nämnde valet som nyligen hållits i Frankrike. Han tog upp frågan om tillväxten av politiska populistpartier i Frankrike och andra länder i Europa, som Holland, Italien och Österrike, och nämnde europeiska valet som ska äga rum 2004.

Mötet dryftade USA:s beslut att införa tullar på stålprodukter. Detta ansågs vara ett misslyckande av internationella regleringsorgan att ta upp globala problemet med överproduktion. Stål är en känslig fråga och debatten var mycket nyttig. Ett möte skulle kunna inkallas med en styrgrupp som omfattar viktiga medlemsorganisationer om hur Washingtondeklarationen ska genomdrivas och vilka andra aktiviteter

skulle kunna utvecklas för att lösa problemet. Det vore också möjligt att granska ett förslag som gjorts av WTO:s kommande direktör att man borde undersöka hur överkapaciteten i världen uppstått.

Bekymmer uttrycktes om de palestinska metallarbetarnas belägenhet. IMF har varit mycket aktiv vad beträffar situationen med Israel och Palestina. Efter resolutionen i Sydney hade ett möte arrangerats med både Histadrut och palestinerna tillsammans. Mötet inställdes på grund av de händelser som ägde rum senare.

Malentacchi sade med anledning av det föreslagna frihandelsområdet Free Trade Agreement of the Americas att IMF kunde bidra till debatten och ta fram ett dokument samt att få fackliga organisationer från nord och syd att göra något åt det här ämnet. Frågan borde också vara av betydelse för andra organisationer och inte endast IMF.

Frågan om kvinnors representation var viktig och borde bli en särskild punkt på dagordningen för nästa exekutivkommittémöte, för att diskutera detta speciella ämne.

Generalsekreteraren ansåg att det fanns en skillnad mellan att diskutera och delta i Världssocialt Forum och Världsekonomiskt Forum. Fackliga organisationer i olika länder måste be sina nationella fackliga centralorganisationer att säga till FFI att inte bry sig om Världssocialt Forum. FFI måste organisera fackliga strategier i Porto Alegre.

ANSÖKNINGAR OM MEDLEMSKAP

Endast en ansökan har erhållits från Serbien. Den kom in mycket sent och inkluderades endast i informationssyfte.

EKONOMISK RAPPORT FÖR 2001

Ett underskott på närmare CHF 2m hade förespåtts. Besparingar hade gjorts, men frågan var alltid vad som skulle prioriteras? Medlemsavgifter kunde inte ökas på minst några år.

REVISIONSBERÄTTELSE FÖR 2001

Revisionsberättelserna för 2001 godkändes.

RAPPORT OM FINANSKOMMITTÉNS MÖTE

Finanskommitténs möte kunde inte hållas på grund av olika omständigheter.

ARBETSGRUPP OM MEDLEMSAVGIFTER OCH RÖSTNINGSSYSTEM

Gruppens uppgift var att lägga fram långsiktiga förslag om IMF:s finanser och att lägga fram förslag om medlemsavgifter och att avge en första rapport till centralkommitténs möte nästa år. Arbetsgruppen skall också presentera några rekommendationer om röstningssystem om så krävs samt förhållandet mellan antalet röster och medlemsavgiften som erläggs. En rapport skall avges till centralkommitténs möte i Kapstaden i december 2003.

Arbetsgrupp om internationella kampanjer

Beslöts att arbetsgruppen skulle granska kampanjen i Korea och ge sekretariatet råd om ytterligare aktioner. Kamrat Muns frigivning var ett utmärkt resultat, dock sitter många fackliga aktivister kvar i fängelse. För närvarande planerades att omkring tiden för centralkommittén skulle ett förslag föreläggas exekutivkommittén om hur internationell solidaritet ska handläggas.

Det föreslogs också att förfarandet inte endast skulle godkännas vid detta möte med exekutivkommittén men att det också borde tas upp för diskussion vid centralkommitténs möte 2003.

ARBETSGRUPP OM ORGANISERING

Handlingsprogrammet (som godkänts av kongressen) fastställde att en arbetsgrupp om organisering skulle inrättas och identifierade också vilka slags länder och företag som skulle uppställas som mål. Efter samråd med ordföranden föreslog sekretariatet att inte inrätta denna grupp, då befintliga IMF organ redan tog itu med frågan.

Mötet erkände att det var underligt att komma till exekutiven sex månader efter kongressen för att be exekutivkommittén att upphäva ett beslut. Organisering är den största uppgiften i all IMF verksamhet. Det är kanske inte IMF:s uppgift att organisera folk, men att skapa verktyg för IMF:s förbund för att organisera arbetstagare. Om man jämför handlingsprogrammet med innevarande års verksamheter var det uppenbart att större delen av verksamheten inriktats på organisering. Beslöts att man skulle tänka mer på den här frågan och att exekutiven skulle komma tillbaka till den i december eller under mötet 2003.

IMPLEMENTERING AV IMF:s HANDLINGSPROGRAM

IG Metall ansåg det angeläget att trygga att IMF ska utveckla kraftigare rötter och ägna sig åt mer verksamhet inom IT- och tjänstebranschen, i enlighet med handlingsprogrammet. Malentacchi

påpekade att IT-verksamhet varit föremål för överläggningar inom IMF och att ett policydokument antagits. IMF måste bli mer aktivt och offensivt inom området. IG Metalls förslag var godtagbart och prioriteringarna i handlingsprogrammet måste omarbetas, eller andra metoder för att genomföra dessa verksamheter måste utarbetas med hjälp av andra fackförbund eller organisationer.

SUPPLEANTER FÖR EXEKTIVKOMMITTÉNS LEDAMÖTER

En motion hade lagts fram att alla ledamöter av exekutivkommittén skulle ha en suppleant. Det handlade om att ta fram en lista över suppleanter, vilket nu gjorts. Motionen godkändes.

FINANSKOMMITTÉNS LEDAMÖTER

Enligt stadgarna ska ordinarie exekutivkommitténs ledamöter välja finanskommitténs ledamöter. Nomineringar hade gjorts från de nordiska länderna: Max Baehring; från Storbritannien: Ken Jackson; Japan: Katsutoshi Suzuki; vad beträffar USA skulle fackförbunden sammanträda för att bestämma vem de skulle nominera.

Frågan kunde ha ställts huruvida kongressbeslutet att tillsätta en finanskommitté var välbetänkt. Finanskommittén måste dock tas på allvar, då IMF behöver en finanskommitté och generalsekreteraren behöver stöd av finanskommittén.

DATUM OCH PLATS FÖR KOMMANDE MÖTEN

Datum och plats för nästa exekutivkommittémöten var 11-12 december 2002, San Diego, Kalifornien, och 14-15 maj 2003, Genève. Centralkommitténs möte är i Sydafrika den 3-4 december 2003.

ÖVRIGA FRÅGOR

MALENTACCHI hyllade IMF-JCs generalsekreterare Yukuko Ajima för hans arbete och engagemang. Han lämnar IMF för att bli generalsekreterare i JILAF.

2.2 Möte med IMF:s exekutivkommitté den 11-12 december 2002

SEKRETARIATETS RAPPORT

MARCELLO MALENTACCHI, IMF:s generalsekreterare, välkomnade deltagarna, särskilt Fernando Lopez och Kjell Bjørndalen, som deltog för första gången. Han sade att man under detta möte skulle ha möjlighet att med hjälp av professor Harley Shaiken från centrumet för Latinamerikastudier på University of California bekanta sig med situationen i de mexikanska maquiladorafabrikerna. Han gratulerade de svenska, tyska och brasilianska kollegerna för valen som hade hållits i deras länder. Valet av Lula, en före detta metallarbetare i bilindustrin, till president i Brasilien, var en formidabel framgång. Lula skulle behöva få tid på sig, och stöd från fackföreningsrörelsen i hela världen.

De globala utsikterna på kort sikt var dystra. Tidningsrubrikerna talade om företagsskandaler, enorm skuldsättning, massuppsägningar, terrorism och hotet om ett krig i Irak. Globaliseringen var fortfarande ett viktigt tema, och diskuterades både inom fackföreningsrörelsen och i globala forum.

Malentacchi hade deltagit i det europeiska sociala forumet i Florens i Italien i november. Det skulle anordnas ett nytt möte i Porto Alegre frammot slutet av januari 2003. Globaliseringens många negativa följder måste motverkas med en ny politik som gav människorna makten över ekonomin. Han ställde sig inte bakom allt som hade sagts i Florens, men menade att en kraftig facklig medverkan i en sådan manifestation kunde få stor betydelse. Särskilt de italienska fackliga organisationernas bidrag hade fått stor inverkan på debatterna.

FFI skulle anordna två verksamheter före nästa sociala forum: ett specialmöte för alla fackliga företrädare, för att diskutera politik, och ett seminarium, som sponsrades av ILO. Det skulle också anordnas ett fackligt seminarium om "Globalisering med värdigt och anständigt arbete". ILO skulle organisera en hearing i Porto Alegre för den globala kommissionen om globaliseringens sociala dimension. Man övervägde en arbetsmarknadsdialog med inledningstalare från icke-statliga organisationer och fackföreningar. De fackliga organisationerna måste besluta vilken roll de ville ha och förbereda sina bidrag till processen på ett samordnat sätt i enlighet med det fackliga önskemålet om att bidra till någon form av ordning i det globala sociala forumet. Oavsett vilka organisationer som anslöt sig till fackets kamp var fackföreningarna de enda legitima representanterna för arbetstagarna på deras jobb.

Beträffande Världsekonoforumet i Davos ansåg IMF:s generalsekreterare att det sociala forumet var viktigare, en syn som inte delades av alla internationella fackliga organisationer. Frågorna som stod på dagordningen för det kommande mötet i Davos var viktiga, men med tanke på vilka mötesdeltagarna var, skulle sammankomsten bli en dialog mellan döva.

I oktober deltog IMF bland de 89 internationella fackliga ledarna i mötet med direktörer och annan personal inom Internationella valutafonden och Världsbanken. De fackliga organisationerna tog upp sin ständigt återkommande kritik mot de internationella finansinstitutionernas politik. Institutionerna själva sade att de hade övergett sin ideologiskt betingade förkärlek för privata lösningar jämfört med offentliga och att de hade frångått sina universalrecept för länder som erhöll stöd, men de fackliga representanterna tog upp många exempel på motsatsen. Även om nationella fackföreningar konsulterades oftare än tidigare, var dessa konsultationer alltför ofta endast kulisser. De globala fackliga organisationerna hade det svårt att förmå de internationella finansinstitutionerna att uppfylla sina löften om att de skulle främja de centrala arbetsnormerna. En positiv sak var åtagandet att låta flera personer från de globala facken samarbeta med Världsbanken i frågor av gemensamt intresse. Institutionerna välkomnade också fackliga bidrag till Valutafondens framtida politik, d.v.s. arbetet med att utarbeta en ny mekanism för omstrukturering av skulder och åtgärder för att begränsa förändringar i de internationella kapitalrörelserna.

Ansträngningarna att få sydkoreanska fackliga företrädare frigivna fortsatte med oförminskad styrka. Två aktionsdagar hade anordnats i samband med en kampanj, som saknade motstycke inom IMF. Medlemsförbund i 65 länder deltog i solidaritetsaktioner, som massmöten, demonstrationer och informationskampanjer.

En fråga som berörde IMF var konflikten på Honda i Indonesien. Efter en strejk för löneökningar, i april, permitterades 368 anställda. Indonesiens förlikningskommitté för arbetskonflikter beordrade företaget att återinsätta 208 arbetstagare. De övriga fallen behandlades fortfarande. Generalsekreteraren hade träffat vd:n och vice vd:n för PT Honda Prospect och fått löften om att alla anställda skulle återinsättas och att man skulle inleda lokala förhandlingar. Trots flera kontakter med ledningen för Honda i Japan hade IMF inte kunnat driva frågan framåt.

På Alcoa Fujikura, en maquiladoraanläggning i norra Mexiko, pågick försök att bilda en demokratisk fackförening. Arbetstagare avskedades för att vilja delta i ett fackligt val. På en annan anläggning hade styrelseledamöter sagts upp.

Fiatanställda i Italien deltog i en bitter strid sedan företaget hade varslat om uppsägning av mer än 8000 anställda. Istället för att investera i en långsiktig strategi hade Fiat föredragit att göra utdelningar för att behaga aktieägarna. Fiat hade tidigare erhållit enorma bidrag från italienska staten och EUs regionfond för att bygga anläggningar i södra Italien. Medlen var nu slut, och Fiat var inte längre intresserat. De tre italienska fackförbunden hade tillsammans lagt fram flera förslag för hur man skulle kunna rädda jobben. Det pågick förhandlingar under regeringens överinseende.

Tjänstemän och IT-arbetare var prioriterade områden för IMF. I oktober hade det anordnats ett IMF-seminarium om organisering av tjänstemän, i Eastbourne i Storbritannien. Tjänstemännen höll på att bli fler än arbetarna i många länder och företag. IMF måste få en starkare ställning bland tjänstemän. I allmänhet var metallfacken svaga på detta område. IMF skulle försöka utarbeta uppföljningsverksamheter med sikte på rekrytering och facklig betjäning.

I september 2002 anordnade ILO sitt trepartsmöte om ständig fortbildning i verkstads- och elektroindustri. IMF lyckades modifiera programmet, så att man förutom ständig fortbildning även diskuterade den aktuella industrikrisen. Det fastställdes ett antal riktlinjer, till exempel om sociala följder av omstruktureringar i industrin, undervisningsplaner för de olika formerna för ständig fortbildning, den roll som arbetsmarknadens parter och myndigheterna skulle ha, samt vad det innebar för ILO.

Det hade skrivits två viktiga rapporter om delegationsresor till Filippinerna och Vietnam. IMF hade stoppat sitt stöd till Filippinerna under de senaste fyra åren. Detta hade varit en klok åtgärd. Rapporten från den regionala representanten för Sydostasien gav en dyster bild av svaga och splittrade fackföreningar, rivalitet mellan fackliga organisationer och arbetslagar som hindrade omstruktureringar. Fackföreningsrörelsen kontrollerades och styrdes av politiskt och ekonomiskt mäktiga familjer. Etniska splittringar och språklig mångfald orsakade splittringar och fraktioner i fackföreningarna. Även politiska och ideologiska åsiktsskillnader hämmade den fackliga utvecklingen. Det rådde stor brist på demokrati, öppenhet och ansvars-skyldighet. På den ljusare sidan verkade det finnas en vilja att bygga upp en ny fackföreningsrörelse. Rapporten om delegationsresan till Vietnam bekräftade att landet stod inför enorma politiska, ideologiska, ekonomiska och sociala utmaningar. Statliga företag privatiserades och människor förlorade sina jobb, vilket ledde till allvarliga problem för fackförbunden, varav metallfacket var det största. Inhemska industrier utsattes för häftig konkurrens från både lokala och internationella konkurrenter. Många statliga företag skulle läggas ned, vilket innebar att uppskattningsvis två eller trehundra tusen jobb

skulle försvinna före slutet av år 2005. Konkurrenten från Kina, som gynnades mest av utländska direktinvesteringar, var hård. Industriarbetareförbundet i Vietnam hade erhållit solidaritetsstöd av IMF-förbundet för att anordna kurser. Förbundet skulle vilja upprätthålla sina vänskapliga förbindelser med IMF, och det hade lovat att översätta IMF:s handlingsprogram till vietnamesiska.

På miljöfronten sade Malentacchi att asbestkrisen spred sig i USA, och att europeiska företag tvingades till ett enormt antal skadeståndsmål. IMF hade för 20 år sedan lett kampen för ett förbud mot asbest.

Ett nytt internationellt ramavtal, som byggde på ILO:s centrala arbetsnormer, hade undertecknats med DaimlerChrysler. Det var det andra sådana avtalet i bilindustrin, och det tredje i metallindustrin. De andra två avtalen hade undertecknats med Volkswagen och det italienska transnationella företaget Merloni Elettrodomestici.

Detta var mycket betydelsefulla precedensfall. Regionala avtal, som det som nyligen hade undertecknats av GM Europa, kunde inte stödjas av IMF. De hade inte förhandlats fram med IMF och skulle kunna försämrade möjligheterna att få till stånd avtal som täckte in alla anläggningar över hela världen inom ett transnationellt företag. Vissa transnationella företag hade antagit så kallade sociala uppförandekodexar, som utnyttjades för att undvika förhandlingar om ramavtal med globala fackliga organisationer. Det fanns också en risk för att sådana överenskommelser gav legitimitet åt bristfälliga ensidiga uttalanden från företaget.

Metal World, IMF:s *NewsBriefs* och Internet hade använts för att hålla IMF-förbunden, medierna och allmänheten väl informerade om verksamheterna i metallindustrin. Sedan starten av tidskriften *Metal World* hade man utökat utgivningen till att omfatta engelska, ryska, japanska och latinamerikanska utgåvor. En ny avdelning på IMF:s webbplats "Union Women", skulle inriktas på konkreta strategier för att uppmuntra fler kvinnor att engagera sig i facket och i IMF, samt på frågor som intresserade kvinnor i allmänhet. Den 2 december hade IMF lanserat sin ryska webbplats.

Det första mötet i arbetsgruppen om medlemsavgifter och rösträtt hade ägt rum i Genève i september. Man hade inte fattat några beslut, då man fortfarande behövde mer information. Arbetsgruppen skulle träffas igen i april och september 2003.

IMF hade gjort en delegationsresa till Argentina i april. Argentina led fortfarande av den värsta lågkonjunkturen i sin moderna historia, men det fanns tecken på att ekonomin höll på att återhämta sig, utan någon utländsk finansiering och utan lån från Internationella valutafonden.

Under militärdiktaturen 1976-1983 dödades eller försvann det tiotusentals människor. Vissa undersökningar hade inriktats på försvunna fackliga företrädare. Ett beryktat fall gällde Mercedes Benz-anläggningen i Argentina, där 14 personer hade försvunnit. En oberoende argentinsk undersökningskommission, Asamblea Permanente por los Derechos Humanos La Plata, förhörde i augusti 2001 José Rodríguez, generalsekreteraren för det argentinska IMF-förbundet SMATA, i samband med detta. Enskilda journalister och överlevande familjemedlemmar hade anklagat honom för att ha spelat en roll i samband med försvinnandena. José Rodríguez, som har varit ledamot av IMF:s exekutivkommitté och viceordförande för IMF sedan 1973, tillbakavisade dessa anklagelser med kraft. I hopp om att kunna kasta ljus över händelserna i Argentina hade IMF letat igenom sina arkiv i Genève och Bonn, och samrått med tidigare sekretariatspersonal på IMF som skulle kunna ha tillgång till relevant information. Föga information hade dock kommit fram. IMF gav kommissionerna som utredde händelserna i Argentina sitt helhjärtade stöd i deras ansträngningar. IMF hade skrivit till "sanningskommissionen" i La Plata för att säga att man endast hade mycket begränsad information, men att IMF:s arkiv stod till dess förfogande. IMF hade också skrivit till Christian Tomuschat, som ledde den kommission som nyligen hade bildats på DaimlerChrysler för att utreda händelserna på Mercedesanläggningen, för att säga samma sak. Båda hade svarat i positiva ordalag. IMF skulle också fortsätta att göra relevant information tillgänglig och samarbeta med medier som bevakade denna fråga. Man skulle ha samma inställning till andra utredningar, som den nyligen annonserade undersökningen av försvinnandena på en Fordanläggning i Argentina.

Sekretariatet skulle organiseras om. De två arbetslagen – Organisations- och solidaritetsteamet (OST) och Industripolitikteamet (IPT) – skulle slås samman. Brian Fredricks skulle få ansvaret för att samordna dem under Malentacchis överinseende. Hiroshi Kamada skulle även fortsättningsvis ha ansvaret för administrationen, men också samordna de regionala strukturerna och regionkontoren. En ny medlem av sekretariatet, Ron Blum från UAW, skulle efterträda Peter Unterweger, som gick i pension. Carla Coletti, som hade arbetat för IMF i fem år, skulle återkomma till sekretariatet för att bistå generalsekreteraren. Hon skulle få ansvar för alla externa kontakter, som med FFI, de globala fackliga organisationerna, ILO, OECD, WTO och andra.

José Rodríguez, S.M.A.T.A. – Argentina – försökte att i detalj vederlägga anklagelser som gjorts mot honom, som beskrivits i sekretariatets rapport.

Zwickel bad om ursäkt för att han avbröt talaren men påpekade att samtidigt som exekutivkommittén uppskattade det som sades kunde

ledamöterna inte hantera alla detaljer som erbjöds, då de inte hade den bakgrund eller förståelse som krävdes för de situationer som beskrevs.

Han föreslog att Rodríguez kunde utarbeta en skriftlig sammanfattning med basinformation om frågorna, som gör det möjligt för exekutiven att vidta åtgärder.

Rodríguez gick med på att lämna in en sammanfattning. Avslutningsvis sade RODRÍGUEZ att det var smärtsamt att efter 50 års facklig verksamhet och ett fläckfritt förflutet anklagas av en grupp terrorister och en journalist.

Fernando Lopes, CNM/CUT, Brasilien, sade att valet i Brasilien var en underbar framgång samtidigt som det också utgjorde en utmaning. Han sade också att det var viktigt att IMF fortsätter att stödja FTAA arbetsgruppen som skapats för ett antal år sedan och spelade en viktig roll.

Velasquez konstaterade att i Brasilien skulle valet av Lula påverka förhandlingarna om FTAA som skulle träda i kraft 2005, såväl som Internationella Valutafondens roll i Latinamerika.

Silumko Nondwangu, NUMSA, framhöll att vad gällde det kommande mötet med Världssocialt Forum i Porto Alegre skulle man minnas att FFI:s roll att samordna de globala fackföreningarnas verksamhet under toppmötet om hållbar utveckling i Sydafrika inte varit särskilt imponerande. IMF måste se till att fackliga organisationer deltog mer effektivt vid mötet i Brasilien.

Katsutoshi Suzuki, IMF-JC, Japan, talade om global uppvärmning. Han hade tagit fram ett dokument om ärendet som han hoppades skulle godkännas av exekutivkommittén.

Thomas Buffenbarger, IAM, USA talade om konsekvenserna av handelsavtal som misslyckats, i synnerhet NAFTA, och beskrev hur långt förlusten av arbetstillfällen gått i Nordamerika. Talaren uttryckte hand fackförbunds bekymmer om kamraterna i Mexiko. I och med Kinas utveckling hade mexikanska arbetstagare sett sina löner minska, och nu hotas de med att arbetstillfällen ska flyttas till Kina.

Malentacchi sammanfattade debatten och nämnde frågan om Kina. Han sade att underregionala kommittén diskuterat detta och fattat ett beslut som skulle diskuteras på regionalt plan och att man bör invänta resultatet av dessa överläggningar. Vad gäller läget i Irak och ett eventuellt krig ansåg Malentacchi att det inte krävdes en ytterligare motion vid denna tidpunkt, då uttalandet om terrorism vid sista kongressen täckte situationen. Internationella ramavtal är ett kontinuerligt spørsmål, som också skulle tas upp längre fram på dagordningen. IMF stödde Kyotoprotokollet och skulle vilja att det

verkställdes så fort som möjligt. Alla länder bör omfattas av det. IMF instämde med Suzukis förslag och har engagerat sig att genomdriva dem.

VITRYSSLAND

Malentacchi och Aliaksandr Bukhvostau, AAM, Vitryssland, gav en översikt av de många problem som ansätter fackföreningar som arbetar i Vitryssland: valfusk; en auktoritär regering; av regeringen tillsatta ledare som styr fackföreningar; stopp för betalning av fackföreningsavgift genom löneavdrag; grundande av "gula" fackföreningar; försök att införliva fackliga organisationer i regeringsstrukturer; för närvarande var möten och demonstrationer förbjudna. De beskrev också besvär som inlämnats till ILO rörande regeringens anti-fackliga lagstiftning.

Zwickel sade i sin sammanfattning att man var överens om att:

- IMF inte skulle ha kontakter eller stödja de officiella statsledda fackföreningarna;
- en konferens skulle organiseras för att diskutera detta och var konferensen skulle äga rum;
- i den mån det var möjligt skulle de återstående tre fackförbunden göra allt de kunde för att bygga samförstånd.

INTERNATIONELLA RAMAVTAL

PETER UNTERWEGER, IMF:s industripolitiska lag, informerade exekutivkommittén om förhandlingar och tecknande av internationella avtal.

IMF:s mönster bottenar i det som tagits fram av FFI. Mönster av samma snitt användes av andra globala fackliga federationer och IMF står inte ensam - Världsinternationalen för kemiarbetare, Byggnads- och träarbetarna, UNI och Livsmedelsarbetarnas federation. Sammanlagt fanns det ca 20 avtal och de flesta hade nyligen slutits.

För att få fram dessa avtal skulle IMF engageras från början, då globala avtal måste förhandlas med fackförbund och en IMF tjänsteman eller person som utsetts av IMF skulle också underteckna dem.

Det väsentliga innehållet var ILO:s centrala arbetsnormer och ett engagemang från företagets sida att sätta press på underleverantörer

för att dessa skulle rätta sig efter principerna i ramavtalet, som genomfördes tillsammans med fackföreningarna: Ett engagemang om att pressa underleverantörer att respektera principerna i avtalet borde ingå.

Roe konstaterade att han skulle vilja se mer kampanjliknande metoder för att utöka dessa avtal.

GRIGNARD sade att uppföljning krävdes för att se vad för inverkan avtalet hade.

Malentacchi sade att två anledningar till att ramavtal var väsentliga för IMF var att garantera arbetsnormer och grundläggande mänskliga rättigheter över hela världen. Det andra skälet var att skapa en IMF identitet.

Frågan var hur förhandlingar skulle organiseras så att de som omfattas av avtalet skulle engageras i förhandlingarna från början, då de ju skulle få genomföra avtalet.

Nondwangu sade att IMF:s medlemsförbund var skyldiga att godta att IMF samordnar detta. IMF tog inte ansvar att förhandla för sina medlemsorganisationer, men för att se till att internationella eller regionala avtal stämde överens med internationell solidaritet och det internationella ramavtalet.

Zwickel sade att mötet i princip var överens. Tyvärr fanns det endast tre exempel på internationella ramavtal, som var utmärkta. Om det nästa år fanns tio fler exempel kunde diskussionen då handla om speciella fall.

KVINNORS REPRESENTATION I IMF:s STRUKTURER

Jenny Holdcroft, IMF:s jämställdhetsavdelning, påminde om några av de fakta i diskussionsunderlaget för exekutivkommitténs möte. Ett IMF kvinnomöte i oktober, med mestadels internationella sekreterare, rekommenderade att IMF skulle inlemma ett betydande antal (6) platser för kvinnor i IMF:s exekutivkommitté, vilket skulle medge ett urval företrädare, antingen på regionala eller branschgrunder. Jämfört med de övriga globala fackliga federationerna var detta inte ett enormt antal representanter.

Bland övriga rekommendationer ingår att inrätta en arbetsgrupp om kvinnors representation, att ett mål ska fastställas för deltagande vid centralkommittén och kongressen, att en IMF kvinnokonferens ska hållas före och i samband med IMF:s kongresser, att en IMF kvinnokommitté inrättas, såväl som regionala eller underregionala

kommittéer som ska sammanträda i samband med de befintliga organen.

Zwikel ansåg att de internationella och regionala kvinnokommittéernas förslag borde stödjas av exekutivkommittén. Därför skulle det inte krävas att bilda ytterligare en arbetsgrupp. Kvinnokommittén, som skulle ta på sig frågor beträffande kvinnors representation i de olika beslutsfattande organen, borde inrättas mycket snabbt. En kvinnokonferens vore också möjlig i samband med IMF:s kongress.

Malentacchi gav sitt bifall till principen om en världskommitté, som skulle börja sitt arbete så fort som möjligt. Representation i exekutivkommittén kunde inte bestämmas vid detta möte, endast vid kongressen. Om det var målet måste beslut fattas om vilka kriterier skall användas såväl som den ekonomiska frågan.

KJELL BJØRNDALEN, Fellesforbundet-FF, Norge, sade att dokumentet som exekutiven fått var informativt och visade verkligheten. Det var viktigt att exekutiven skulle bestå av medlemsförbundens ordföranden, som ytterst var ansvariga för medlemsförbunden.

KPOH sade att det var viktigt att inkludera kvinnor i IMF:s strukturer. Exekutiven fick inte bli en klubb för generalsekreterare och ordföranden; andra borde uppmuntras och kvinnors medverkan skulle alstra intresse.

ZWICKEL sade i sin sammanfattning att kvinnokommittén kunde ha återinrättats vid nästa exekutivkommittémöte. Ett klart och tydligt förslag kunde vara färdigt i maj 2003. För att hålla en kvinnokonferens i samband med nästa kongress borde ett särskilt förslag göras om dess omfattning och dagordning. Det tredje var kvinnors representation vid centralkommittén och kongressen, om man förutsätter en andel på minst 20% presentation. Vad skulle detta betyda i siffror, i synnerhet som antalet delegater inte skulle ökas. Vad beträffar exekutivkommittén skulle antalet ledamöter antingen förbli 18 personer, av vilka 4 skulle vara kvinnor, eller 22 ledamöter, eller också skulle principen vara att exekutiven skulle ha en viss procent kvinnor bland de beslutsfattande ledamöterna i exekutivkommittén.

Dessa frågor borde skickas ut till medlemsförbunden och beslut skulle kunna fattas vid exekutivmötet i maj i tid för kongressförberedelserna.

LOPES sade att samtidigt som han accepterade förslagen som lagts fram av IMF:s ordförande så tyckte han att målet med 6 kvinnor i exekutiven skulle anses vara möjlig, åtminstone fram till maj.

REVISIONSBERÄTTELSE

ZWICKEL sade att denna punkt täcktes i två dokument. Rapporten från revisionsbolaget Gerofid i Genève bekräftade att räkenskaperna var riktiga och bokhållningen korrekt. Det andra dokumentet var rapporten från IMF:s revisionskommitté. Där nämndes att det var nödvändigt för exekutiven och revisionskommittén att ha en långsiktig ekonomisk plan. Revisorerna bekräftade att bokhållningen stämde och att de följde reglerna.

BUDGETFÖRSLAG FÖR 2003

Malentacchi sade med hänvisning till diskussionsunderlaget att intäkterna skulle vara i linje med 2002 års inkomst. Medlemsavgiftintäkterna skulle minska då fackförbunden fortfarande förlorar medlemmar, särskilt i förbund som betalar fullständig medlemsavgift. Detta skulle fortsätta och IMF:s arbetsgrupp om ämnet skulle avge rapport till centralkommittén i slutet av 2003. Finanskommittén hade sammanträtt och rekommenderat att budgeten godkändes.

Zwickel påminde att IMF engagerat sig i medel- och långsiktig ekonomisk planering. Den ekonomiska situationen förblir ganska stadig, men en minskning av medlemstalet över nästan hela världen innebar att intäkterna skulle avta. Det var nödvändigt att utarbeta en medelsiktig ekonomisk plan. Finanskommitténs möte hade betonat vikten att utarbeta en treårsplan.

RAPPORT OM MÖTET MED IMF:s FINANSKOMMITTÉ

MALENTACCHI meddelade att förbunden som bett om dispens från medlemsavgiften var Vitryssland, Chile och Israel. Malaysia och Zimbabwe bad att delvis befrias från medlemsavgiften för 2002. Zimbabwe fick befrielse från medlemsavgifter för 2000 och 2001 och Sydafrika befriades delvis för 2001.

ANSÖKNINGAR OM MEDLEMSKAP

IMF:s ordförande fortsatte och presenterade 3 ansökningar om medlemskap: Turkiet, ett skeppbyggnadsfack; ett fack i Nordamerika som organiserar hisstekniker; och ytterligare en organisation, Målare och liknande yrken i varvsindustrin - Painters and Allied Trades in the Shipbuilding Industry.

Det fanns inga invändningar och därmed godkändes dessa ansökningar om medlemskap enhälligt.

NOMINERINGAR

ZWICKEL meddelade att Ken Jackson skulle ersättas av Derek Simpson för brittiska sektorn och att Steven Yokich, som gått i pension och avlidit senare, skulle ersättas av Ron Gettelfinger, President för UAW, i IMF:s exekutivkommitté.

Derek Simpson skulle också bli med i finanskommittén.

Nobuaki Koga, IMF-JC blir ny ordförande för IMF:s elektriska och elektronikavdelning.

Ron Gettelfinger blir ordförande för IMF:s bilavdelning.

MÖTETS ANDRA DAG

På mötets andra dag ägnades förmiddagen till situationen i de mexikanska exportfrizonfabrikerna, de s.k. *maquiladoras*. Efter en inledning och briefing av professor Harley Shaiken från Center for Latin American Studies of the University of California, Berkeley, åkte exekutiven på en studieresa till *maquiladora* fabriker i Mexiko.

Besöket följdes av en kort diskussion om de politiska och organisatoriska frågor som rests av *maquiladora* anläggningar.

ZWICKEL sade att det de sett var ett uttryck av den globala ekonomin. Det var nödvändigt att få fram globala minimivillkor och normer i handelsavtal. Detta handlar om internationella beteenderegler.

MALENTACCHI påminde om den första diskussionen om Mexiko för fyra år sedan. Det var nu dags att vidta åtgärder. Som IMF ser det måste organisering bli den främsta uppgiften, att bygga demokratiska, självständiga och representativa fackförbund där arbetstagare kan identifiera sig.

ROE sade att det de sett i Mexiko speglade vad som händer över hela världen. Det var en global företeelse. Samtidigt som han i stort sett höll med ordförandens åsikter tyckte talaren att de mexikanska

arbetstagarnas svar var samma som man får av alla oorganiserade arbetstagare som kände att de inte hade någon makt och var apatiska. Det var helt förståeligt där arbetstagare är oorganiserade.

VELASQUEZ anförde att problemen i Mexiko var långtgående och någonting bör göras inom ramen för beteendereglerna, till exempel.

Zwickel rundade av debatten och sade att en del av IMF:s arbete bör vara att uppmärksamma världen på internationella beteendereglerna och att få den att tillämpas av några transnationella företag.

ARBETSGRUPP OM ORGANISERING

ZWICKEL påpekade att frågan diskuterats vid förra exekutivmötet. Situationen varierade från land till land. Arbetsgruppens uppgift, att utarbeta principer för och dokumentation om organisering, var omöjlig med tanke på olikheterna och skillnaderna; därför var det lönlöst att fortsätta med denna kommitté i nuvarande form.

FREDRICKS anmärkte att de skandinaviska förbunden understödde att man inrättar sådana kommittéer, samtidigt som IG Metalls åsikter i stort sett delas av IMF:s sekretariat. Det fanns ett antal andra organ som redan existerade inom IMF, som särskilt sysslade med organiseringsfrågor, som varierade enormt mellan regioner. Att bilda en arbetsgrupp var inte ett principbeslut som fattats av kongressen, och därför borde exekutiven besluta att det efter en granskning var uppenbart att önskvärda resultat inte skulle erhållas av att bilda en sådan arbetsgrupp. Nästa år skulle centralkommittén sammanträda och kunde befria exekutivkommittén från ett beslut av det här slaget.

BJØRNDALEN sade att Nordiska metallarbetarefederationens stöd för arbetsgruppen bottnar i det faktum att det var nödvändigt att följa upp ett ärende som diskuterats vid ett antal kongresser - Zürich, San Francisco, Sydney - där beslut fattats att inrätta en sådan arbetsgrupp. En arbetsgrupp skulle vara lämplig för att bedöma situationen för att veta var de största utmaningarna låg. En sådan arbetsgrupp skulle kunna insatser i exekutiven och sekretariatet. Beslut som fattats skulle verkställas.

ZWICKEL betvivlade att en internationell kommitté skulle kunna lösa enskilda länders problem. Man skulle få lov att vänta tills nästa centralkommitté för att besluta om frågan.

DATUM OCH PLATS FÖR KOMMANDE MÖTEN: FINANS, EXEKUTIV, CENTRALKOMMITTÉ, KONGRESS

Beslöts att nästa finanskommittémöte skulle äga rum den 14 maj 2003, och exekutivkommittén den 14-15 maj 2003 i Genève i Schweiz.

Övriga datum för finanskommittén är den 2 december 2003, exekutivkommittén den 2 december 2003 och centralkommittén den 3-4 december 2003. Alla äger rum i Kapstaden, Sydafrika.

Datum och plats för IMF:s trettioförsta kongress är den 22-25 maj 2005 i Wien, Österrike.

2.3 Möte med IMF:s exekutivkommitté den 14 maj 2003

SEKRETARIATETS RAPPORT

MARCELLO MALENTACCHI, IMF:s generalsekreterare, hälsade ledamöterna välkomna till Genève, som han såg som en global huvudstad, då alla de stora organisationerna var baserade där. Genève kallades också "Fredens stad". "Fred" var också ämnet med vilket han ville inleda sin rapport till exekutivkommittén.

Kriget i Irak hade lett till en kris i det internationella systemet. USA, den brittiska regeringen och deras allierade hade undergrävt institutioner som FN, som hade skapats för att försvara freden och förhindra krig. Hela idén om att inleda förebyggande krig gick fullständigt emot internationell lag, och det skulle ha kunnat leda till andra katastrofer. Kriget var olagligt, och det borde aldrig ha förts. Endast ett organ som FN borde kunna besluta om militära åtgärder mot regeringar som invaderade andra länder eller som begick folkmord mot den egna befolkningen eller folkgrupper. För att det skulle vara möjligt måste FN-systemet förstärkas och anpassas, så att alla länders synpunkter kunde få lämplig tyngd, och för att ett fåtal mäktiga länder inte skulle kunna dominera. Hela det multilaterala systemet måste reformeras för att göra det mer demokratiskt, genomsynligt, konsekvent och effektivt.

De internationella fackliga organisationerna måste mobiliseras för att försvara FN och sörja för att denna globala organisation verkade för rättvisa i världen. Respekten för de mänskliga och fackliga rättigheterna måste stå högt upp på FN:s dagordning, och ingå i reglerna som styrde hela det multilaterala systemet. Innan det vidtogs

åtgärder av det här slaget måste FN spela en förebyggande roll, bevaka utvecklingen och försöka motverka uppkomsten av auktoritära regimer. Det förutsatte att länder som såg sig som demokratiska och hederliga inte hjälpte människor som Saddam Hussein eller Bin Laden genom att ge dem vapen, ekonomiskt stöd, tekniskt kunnande och annat, och sedan, när de inte längre var till någon politisk nytta för dem, startade krig mot dem. Kriget var nu över, och de sörjde alla de tusentals offer som hade fått betala med sina liv. Den skada, det kaos och den förstörelse som det irakiska folket hade drabbats av var ett alltför högt pris att betala för att uppnå det förtäckta målet att byta regim i landet. Farliga och än djupare splittringar som skapades av kriget var nu ett hot mot fred och demokrati. Efter det första kriget i Golfen hade man sagt: "Nu är det dags att bygga upp fred och demokrati överallt i Mellanöstern". Man fick inte se på regionen endast som en enorm oljekälla. Problemen som drabbat palestinierna och israelerna under de senaste årtiondena måste också lösas innan man skulle kunna uppnå en verklig fred, och den internationella fackföreningsrörelsen måste spela en nyckelroll i detta arbete genom att få fackföreningar på båda sidor att samarbeta. En delegation från sekretariatet skulle kort tid efter detta möte besöka både Histadrut och det palestinska facket, och man höll på att anordna ett särskilt möte med dessa två förbund. Exekutivkommittén skulle få en rapport om detta. Att införa och tillämpa demokratiska principer för alla folk i regionen var en viktig prioritet för alla demokratiska länder och organisationer som IMF.

Malentacchi sade att den väntade globala ekonomiska återhämtningen fortfarande lät vänta på sig. Sedan början av året hade prognoserna i själva verket blivit mer pessimistiska. ILO-rapporten "Global Employment Trends" (Globala sysselsättningstrender) som kom i början av året, visade att uppskattningsvis 180 miljoner människor i världen var arbetslösa vid slutet av år 2002, en ökning med 20 miljoner personer sedan år 2000. Antalet låginkomsttagare hade också ökat, då fler människor tvingades att ta lågbetalda och osäkra jobb utan vare sig försäkring eller socialskydd. Kvinnor drabbades värst av utvecklingen, som hade oförutsebara konsekvenser för den sociala och politiska stabiliteten i många delar av världen. De produktiva investeringarna hade minskat betydligt, och uppgick till mindre än hälften av det föregående årets. Det gjorde situationen mycket svår i alla länder, eftersom ekonomierna var så ömsesidigt beroende av varandra. Låga investeringar i ett land fick oundvikligen negativa följder i andra delar av världen. Det måste införas en ny ekonomisk politik som ledde till att det skapades bra jobb och hållbar utveckling världen över, så att människor fick råd att köpa det de producerade. Att öka de sämst ställdas köpkraft var avgörande för att höja konsumtionen och efterfrågan. De olika regeringarna, särskilt i G8-länderna, kunde inte längre predika sin nyliberala politik som byggde på de så kallade fria marknadskrafterna, och tillåta att de flesta av de

viktiga ekonomiska besluten fattades av endast ett fåtal. De senaste två årtiondenas nyliberala politik var en katastrof för arbetande människor i alla länder. Situationen måste vändas för att höja levnadsstandarden för arbetstagarna och deras familjer. Att försvara de fackliga rättigheterna var en fortsatt prioritet för fackföreningarna.

Generalsekreteraren var säker på att de alla var medvetna om protesterna mot de praktiskt taget dagliga brotten mot ILO-konventionerna i Kina. Att Kina var ett mycket viktigt land för resten av världen, både ekonomiskt och som marknad, fick inte hindra fackföreningarna från att fortsätta att kämpa för fullvärdiga mänskliga och fackliga rättigheter i enlighet med FN-stadgan och ILO-deklarationen om grundläggande principer och rättigheter på arbetet. De höll i detta nu på att kämpa för att få ett antal fackliga företrädare frigivna från fängelset. Kina hade på senare tid varit målet för lejonparten av de utländska direktinvesteringarna, och trots krig och SARS skulle denna trend förmodligen bestå. Malentacchi menade att de inte kunde ignorera dessa fakta och att IMF borde diskutera hur man skulle kunna ha någon växelverkan med progressiva grupper i landet. Det fanns en artikel om detta på IMF:s webbplats. I den internationella fackliga rörelsen fanns det olikheter i synen på relationer i landet, och de hade gjort det omöjligt att fastlägga en meningsfull gemensam strategi. Han ansåg det därför vara nödvändigt att anordna en debatt under vilken man tog hänsyn till alla synpunkter och aspekter på detta problem, så att de skulle kunna fastlägga IMF:s politik. För närvarande hade varje organisation en egen politik och tog inte hänsyn till någon gemensam strategi, men det var inte bra i längden. Exekutivkommittén hade redan diskuterat frågan, och mot bakgrund av resultatet av denna diskussion hade IMF inte anordnat några verksamheter i Kina. De hade dock haft en del informella kontakter, som borde vidareutvecklas. Generalsekreteraren försäkrade ledamöterna att IMF vid varje tillfälle då man kunde tala med kinesiska representanter för ACFTU påminde dessa om personer som satt i fängelse. Han skulle återkomma till exekutivkommittén om denna fråga.

Europeiska Metallfederationen skulle ha sin kongress i Prag i juni. Det skulle vara ett historiskt evenemang. Kongressen skulle äga rum endast ett år innan EU utvidgades med tio medlemsländer och ökade sin befolkning till över 450 miljoner människor. Detta skulle få betydande konsekvenser för många andra länder i världen, men det var fortfarande långt kvar till en fullständig integration. De europeiska facken ville ha en social modell med en stark social identitet, och det var säkerligen också det bästa för de europeiska arbetstagarna. Han var säker på att andra länder och regioner skulle vilja ha en sådan modell snarare än det amerikanska frihandelsavtalet FTAs modell, som endast berörde handeln. Malentacchi menade att den europeiska modellen, även om man inte kunde överföra sociala system från en del

av världen till en annan, skulle kunna fungera som en grund för en vidareutveckling i andra länder. Modellen hotades dock av regeringar som ville föra en nyliberal politik, och det var anledningen till strejkerna och demonstrationerna i Frankrike och Österrike föregående dag. Dessa två länder var de senaste, efter Tyskland, Spanien och Italien, där fackföreningarna tvingades att demonstrera mot förändringar av det sociala systemet. Han var säker på att IMF:s generalsekreterare skulle ge IMF:s exekutivkommitté en rapport om resultatet av diskussionen.

Malentacchi menade att faktumet att Världsbankens direktörer hade tagit upp en diskussion om de centrala arbetsnormerna på dagordningen för det ordinarie mötet den 6 maj tydde på att man oroade sig över den upprepade kritiken mot Världsbankens politik. Om de tog kritiken på allvar återstod att se, men för närvarande fanns det ännu inga förslag från Världsbanken om att verka för centrala arbetsnormer eller ändra inriktning på politiken. Att införa de centrala arbetsnormerna som obligatoriska inslag i bankens riktlinjer för upphandlingar skulle inte tas upp till diskussion, såsom de globala fackliga organisationerna hade krävt, och det reste tvivel om hur mycket allvar banken menade med sina annonserade intentioner. Malentacchi undrade om detta endast var ytterligare ett försök att vilseleda människor och att tysta kritiken. IMF måste fortsätta sina ansträngningar för att få alla medlemsförbund att påverka sina nationella huvudorganisationer och regeringar, och att förmå dessa att sätta press på Världsbanken och Internationella valutafonden.

Generalsekreteraren sade att G8-mötet skulle äga rum om endast två veckor i Evian, som låg endast ett par kilometer från Genève. Han hade redan sagt vad han tyckte om det, men han ville betona att toppmöten av detta slag, även om de säkerligen var användbara i kontakterna mellan olika länder, tenderade att ersätta beslutsfattande organ i det multilaterala systemet. Toppmöten av statschefer kunde vara legitima endast om de inte gick ut på att ett mäktigt fåtal genomdrev sin vilja på resten av världen. G8-mötena hade i själva verket bidragit till krisen i den globala ledningen genom att man genom dem hade stött politiska åtgärder som kringgick Förenta nationerna och gynnade de transnationella företagen på bekostnad av den allmänna välfärden. Ur demokratisk synvinkel kunde detta inte tolereras. Den franska och den schweiziska polisen hade upprättat ett enastående kontrollsystem i samband med toppmötet i Evian. IMF hade naturligtvis med kraft gått emot allt slags våldsutövning och stött fredliga meningsyttringar, men enligt Malentacchi skulle det vara bättre om man inledde en verklig dialog med alla de demokratiska krafterna och att man lyssnade på vad medborgarna hade att säga.

Malentacchi fortsatte med att rapportera om några av IMF:s verksamheter runtom i världen. I Indonesien hade man startat en

kampanj till stöd för de anställda på Honda Prospect. Tyvärr hade företaget intagit en oböjlig inställning, och ville inte ha någon resonlig uppgörelse. Fjorton månader efter inledningen av strejken hade endast 12 av de 368 berörda arbetstagarna inte accepterat en gottgörelse för att lämna sina jobb. IMF planerade ett klagomål hos ILO med anledning av kränkningen av föreningsfriheten, något som redan hade gjorts inom OECD. Människor exploaterades brutalt i många transnationella företag i Indonesien, och de enda som kunde ge arbetstagarna och deras familjer något hopp var fackföreningarna och en del icke-statliga organisationer. De berörda människorna var mycket bestämnda – men för hur länge? IMF skulle fortsätta att stödja Hondaarbetarna så mycket man kunde, och Malentacchi uttryckte sin tacksamhet för IMF-JC och JAW för den hjälp man hade gett IMF och Hondaarbetarna i Indonesien. Man hade dock förväntat sig mer hjälp från fackförbundet på Honda i Japan.

Just detta fall visade hur viktigt det var att ha internationella ramavtal med transnationella företag, och man borde ta initiativ till förhandlingar om sådana, särskilt med japanska företag. Det skulle hjälpa IMF:s organiseringsarbete i många länder, inte minst i USA, där knappast något av de japanska företagen i metallsektorn var fackligt organiserat. Det pågick diskussioner med japanska kolleger för att besluta om vilken strategi man skulle tillämpa för att uppnå dessa mål.

Vidare i frågan internationella ramavtal välkomnade generalsekreteraren UAWs initiativ att ta upp dem under nästa förhandlingsomgång med de tre stora biltillverkarna – GM, Ford och Daimler-Chrysler. Man skulle rapportera om resultatet av dessa förhandlingar till exekutivkommittén så snart man kunde. I Tyskland arbetade IG Metall hårt med att få de transnationella företagen att förstå vikten av att man undertecknar internationella ramavtal. IMF hade undertecknat ett ramavtal med Leoni, som tillverkade elektriska kablar. Avtalet hade förhandlats fram av fackförbundet på företaget. Liknande förhandlingar pågick med andra transnationella företag i Tyskland, Italien, Sverige och Finland. Tidigare ramavtal hade delvis visat sig vara effektiva. Malentacchi nämnde ett exempel – avtalet med Daimler-Chrysler, som med framgång utnyttjades av fackförbundet på Ditas, en bildelstillverkare i Turkiet som levererade till Daimler-Chrysler.

Under det föregående exekutivkommittémötet, i San Diego, hade man haft en omfattande diskussion om procedurer i samband med förhandlingar om internationella ramavtal. Diskussionen hade fått ett tydligt resultat, och det var dags att omsätta det i praktiken. IMF måste samordna förhandlingarna, och fackförbundet i moderbolaget hade en viktig uppgift, då man också hade de bästa kontakterna i företaget. Det innebar dock inte att förbundet hade exklusiva rättigheter under förhandlingarna. Information om förhandlingarna

måste spridas till alla fackföreningar med medlemmar som arbetade i företagets olika verksamheter, och det från och med början av förhandlingarna. Detta var oerhört viktigt om man menade allvar med att man ville skapa en världsomspännande medvetenhet om behovet av att samordna de fackliga verksamheterna. Man avsåg att under den närmaste framtiden befästa avtalen, sörja för en god övervakning och att se till att avtalen genomfördes i sin helhet.

Beträffande Sydkorea påminde generalsekreteraren om att kollegan Mun föregående år, efter att just ha släppts ur fängelset i Sydkorea, där han hade avtjänat ett straff för sin fackliga verksamhet, hade bjudits in till exekutivkommitténs möte. KTUCs ordförande och före detta ordföranden för metallarbetareförbundet i Sydkorea Dan Buying-ho hade släppts ur fängelset för bara några veckor sedan och var en fri man igen. Kampen i Sydkorea var dock inte över. Fackföreningarna kämpade för att ändra arbetsrätten och förmå regeringen att införa ILO-konventionerna och andra internationella lagar som parlamentet hade ratificerat. Dessutom försökte de sydkoreanska facken nu att bygga upp nationella fackliga strukturer, och de borde stödjas på alla sätt. Sydkoreas transnationella företag blev allt viktigare i det globala ekonomiska systemet. Förhandlingar med dessa företag var inte lättare än förhandlingar med andra, och IMF måste därför bygga upp nära förbindelser mellan fackligt organiserade arbetstagare i Sydkorea och människor som arbetade i sydkoreanska transnationella företag i andra länder.

Malentacchi nämnde att flera regionala och andra verksamheter i Asien hade måst ställas in eller skjutas upp på grund av SARS-epidemin (Severe Atypical Respiratory Syndrome).

Flera frågor, som kvinnors representation i IMF:s olika organ, samarbetet med andra globala fackliga organisationer och situationen i Argentina hade avsiktligt inte tagits upp i denna rapport, då de skulle behandlas längre ned på dagordningen.

Malentacchi tackade på sekretariatets vägnar, både på huvudkontoret och i regionkontoren, för den tid ledamöterna ägnat åt rapporten om viktiga utvecklingar under perioden december 2002 till april 2003. Han ville också särskilt tacka Don Stillman, som snart skulle gå i pension och som deltog i sitt sista exekutivkommittémöte.

TOM BUFFENBARGER, AIMAW, USA, ville veta om kommittén som hade hand om uppförandekodexar kunde träffas igen och informera dem om situationen, så att de skulle kunna följa upp arbetet på lämpligt sätt.

Katsutoshi Suzuki, IMF-JC, Japan, gav sina synpunkter om japanska metallarbetarefackets fruktlösa kampanj till stöd för metallarbetarekamraterna på Honda i Indonesien.

Han nämnde också förlusten av investeringar i Kina och tog upp frågan om huruvida det behövs en IMF strategi för att hantera den globala omlokaliseringen av jobb till Kina.

R.C. Arya, INMF, Indien, sade att vad gäller Indien fanns det tecken på återhämtning inom metallindustrin. Aryas intryck var att återhämtningen i Indien delvis berodde på utvecklingen i Östasien och i synnerhet ökning av stålkonsumtion i Kina, som importerade stål såväl som andra metaller, trots den betydande egna ståltillverkningen. Han var inte säker på om detta skedde över hela världen eller lokalt och ville höra mer om detta ämne vid nuvarande möte.

Marcel Grignard, FGMM-CFDT, Frankrike, ville belysa situationen i Europa i förhållande till det som Arya sagt. Dämpningen av världsekonomin hade drabbat Europa och lett till en allvarlig minskning av industriproduktion och i synnerhet inom metallnäringsarna. Europeiska metallindustrins internationella styrka höll på att avta.

Julius Roe, AMWU, Australien tog upp Malentacchis synpunkt att alla medlemsförbund som är involverade i särskilda transnationella företag borde känna att de på något sätt äger och är engagerade i ett internationellt ramavtal, och att förhandlingsförfarandet för avtalet därför var ytterst viktigt. De här avtalen skulle bara få en betydande roll när det gäller att bygga solidaritet, organisering och mobilisering om de handläggs genom IMF.

Aliaksandr Bukhvostau, AMM, Vitryssland, påpekade, som företrädare för Central- och Östeuropa, hur nödvändigt det var att IMF översatte all dokumentation till ryska. Han nämnde också att fackliga organisationer i regionen hade svårt att betala medlemsavgifter trots ändringar i beräkningsgrunderna för avgifter.

Silumko Nondwangu, NUMSA, Sydafrika, ansåg att IMF borde utarbeta riktlinjer om hur internationella ramavtal bör förhandlas fram för att garantera att medlemsförbunden i olika delar av världen engagerades i förfarandet från första stegen.

Don Stillman, UAW, USA, informerade deltagarna att en kinesisk domstol under förra veckan dömt två metallarbetare till långa fängelsestraff för omstörtning då de vidtagit grundläggande arbetstagaråtgärder pga av förmåner som de tjänat med inte fått betalt för på en metallfabrik i Liaoyang. Stillman föreslog att de skulle starta en kampanj för att kräva att de två kinesiska aktivisterna frigges. IMF

har utmärkta meriter när det gäller sådana kampanjer och Stillman nämnde några av dessa exempel.

Med anledning av hans pensionering, sade han att han suttit med i exekutivkommittén sedan mötet i Sydney 1982. Han tackade generalsekreteraren och de biträdande generalsekreterarna, ordföranden, alla medarbetare på sekretariatet och sina kollegor från Nordamerika för all hjälp. Han försäkrade att UAW inte skulle ha blivit det de är idag om det inte varit för somliga deltagare där den dagen.

Zwickel observerade att Suzuki och övriga sagt att IMF borde utarbeta en strategi för att göra det möjligt för dem att påverka arbetsvillkor och löner i Kina, vilket var en alldeles riktig synpunkt, och de borde göra det, men hur skulle det gå till? Det var lönlöst att IMF i Genève skrev välvilliga uttalanden. Ingen i Kina skulle visa något intresse så länge som de inte hade något inflytande i Kina och inte ens hade en närvaro i Kina. Ingen av de globala fackliga federationerna hade något inflytande där, och trots att det fanns fackliga organ i Kina ville de inte ha någonting med IMF eller liknande organisationer att göra. Medlemsförbund kunde inte å ena sidan be IMF att ta fram en facklig strategi som utformats för att hjälpa medlemsförbund att påverka arbetsvillkor i Kina, samtidigt som de med samma andedräkt sa att de inte kunde tänka sig ett närmare samarbete med kinesiska fackförbund. Sanningen är att vad som krävdes var ett nära, men begränsat samarbete med dessa organisationer.

Vad beträffar beteenderegler ansåg Zwickel att de måste göra en provisorisk förteckning av internationella ramavtal med specifika slutsatser rörande effekterna av dessa avtal. Det han verkligen skulle vilja veta var vem som tecknat dessa avtal och hur nöjda parterna var med dessa beteenderegler.

Daniel Carrigan, AEEU, Storbritannien stödde generalsekreterarens anmärkningar om internationella ramavtal och höll med Tom Buffenbargers förslag om en arbetsgrupp.

Malentacchi berörde kriget i Irak och höll med om att det var dags att gå vidare och att Förenta Nationerna var den enda organisationen som kunde tillåta aktioner av det här slaget. Det nuvarande FNsystemet måste reformeras då det inte speglade det aktuella läget i världen. Organisationen hade grundats just efter andra världskriget när ekonomiska, politiska och sociala villkor var helt annorlunda. Att ändra FNsystemet var dock en fortgående process och han hoppades att IMF, på något sätt under FFIs auspicier, skulle kunna bidra till den debatten.

Han hänvisade till övriga synpunkter på sin rapport och höll med om att arbetsgruppen om riktlinjer för beteenderegler - som den då kallades - borde inkallas till ett möte. Han påpekade att de kanske borde ha några fler tecknade avtal för att bedöma hur de fungerade.

Efter tidigare kommentarer om pensioner och socialförsäkringar i Europa ville generalsekreteraren inte gå in på skillnaderna i varje land, men ansåg att den sociala välfärden i alla länder i Europa hotades. Han var övertygad om att somliga socialförsäkringar måste ändras då de annars skulle falla sönder.

Vad beträffar Kina hade IMF engagerat sig att få mänskliga och fackliga rättigheter erkända. Det här var en mycket allvarlig fråga och det var därför som den tagits upp i rapporten. De måste granska hur de ska gå vidare för att skapa en gemensam strategi utan att glömma de människor som satt i fängelse, för vilka de måste göra allt de kan för att få dem frisläppta.

När det gäller svårigheterna i Bukhvostaus region som åter tagits upp försäkrade generalsekreteraren dem att IMF var väl medveten om dem och att överläggningar äger rum så got som dagligen för att finna lösningar. Han lovade att de skulle, som utlovats, hålla ett särskilt seminarium om mänskliga och fackliga rättigheter oavsett om FFI deltog i att organisera det.

Malentacchi höll med om att de vid någon tidpunkt måste debattera vilken roll vi vill att FFI ska spela, och att IMF måste meddela dem om vilken roll vi vill att de ska spela. För närvarande finns det grundläggande meningsskiljaktigheter.

KVINNORS REPRESENTATION I IMF:s STRUKTURER

Jenny Holdcroft, IMF:s jämställdhetsavdelning, inledde denna punkt och hänvisade till dokumentet som ledamöterna redan fått. Ett av de betydande besluten som fattats av exekutivkommittén i San Diego var målet om 20% kvinnorepresentanter i centralkommittén och kongressen, och att detta skulle verkställas på bästa sätt av sekretariatet.

Vad beträffar beslutet att hålla en kvinnokonferens före nästa kongress fanns några förslag i dokumentet om vilken form den skulle kunna få.

Det tredje beslutet var att återinföra kvinnokommittén. Hon ansåg att ledamöterna i denna kommitté bör bestå av exekutivkommitténs kvinnliga ledamöter och att kvinnokommittén bara kunde bli provisorisk fram till nästa kongress, då de kvinnliga ledamöterna först skulle väljas vid den tidpunkten.

På det regionala planet ansåg hon att det var viktigt att bygga in en viss flexibilitet, då alla regioner fungerar på olika sätt.

Huvudrekommendationen från den delen av rapporten var att en interimistisk Världskvinnokommitté bildas (med viss flexibilitet som nämnts) omfattande två kvinnor från var och en av IMF:s sex regioner. Den andra delen av rekommendationen var att man omedelbart bör vidta åtgärder för att inrätta organ på regionala planet i samråd med regionerna.

Rekommenderas att IMF:s stadgar ändras för att öka exekutivkommitténs storlek med sex ledamöter och att dessa sex platser reserveras för kvinnor. I praktiken skall var och en av dessa platser företräda en av IMF:s sex aktuella regioner.

McBrearty föreslog att de skulle diskutera rekommendationerna idag men att inte rösta om dem tills de fått tillfälle att lägga fram dem till sina respektive styrelser.

Grignard sade om Världskvinnokommittén och om de regionala och underregionala kvinnokommittéerna att han skulle vilja att de öppnades för manliga ledare för att de skulle få bättre förståelse för frågorna.

Grignard var också bekymrad om att de sex platserna skulle delas upp i regioner. Han ifrågasatte huruvida suppleanterna som nominerades för de 6 kvinnoplatserna också måste vara kvinnor.

Baehring informerade gruppen om de reservationer de hyste om tanken att öronmärka sex platser i exekutivkommittén för kvinnor, eftersom representation i exekutiven grundades på gräsrotsorganisationerna i varje land.

Zwickel stödde förslaget att sex kvinnor skulle väljas in i exekutiven och att exekutivkommittén därför måste utvidgas till att omfatta 24 platser. Hittills hade en rekommendation gjorts och de borde stödja den såsom ledamöter av exekutiven. Sedan har vi också frågan om stadgarna, som får lov att ändras och det slutgiltiga beslutet måste ju fattas av kongressen.

Han kände att de alla var överens med själva principerna rörande att bilda en interimistisk kvinnokommitté, men att de samtidigt fortfarande kände ett behov att diskutera hur dessa mandat ska tillsättas. Förslag måste göras av exekutiven till centralkommittén och därefter till kongressen, som då skulle fatta beslut.

Roe förklarade att nyckelfrågan, som han såg det, var att de skulle fatta beslut om att utöka exekutivkommittén och att han inte tyckte att besluta om det skulle finnas sex platser reserverade för kvinnor

innebar att de var missnöjda med de nomineringar av exekutivledamöterna från regionerna, som redan gjorts.

Boukhvostau gratulerade Holdcroft för allt hennes fina arbete. Han ansåg att det vore bra att ha en kvinna från varje region i exekutiven och att detta var enklaste sättet att fördela platserna.

Leahy påpekade att det inte var nödvändigt, om de funderade på proportionen kvinnor i förhållande till medlemskapet, att ha samma valgrupper som de hade när det gäller att välja de andra exekutivledamöterna.

Charles Natili, KEWU, Kenya stödde förslaget om sex platser för kvinnor i exekutiven och ville bekräfta att det var upp till regionerna att välja dessa representanter.

Antonio Regazzi, FLM (UILM-UIL) Italien, höll med om förslaget.

Arya framhöll att dokumentet grundades på en kongressresolution och att alla därför borde stödja det.

Baehring höll med om förslaget om en Världskvinnokommitté men beträffande möjligheten att ha särskilda platser i exekutiven föredrog han att vänta och se vad debatten på kongressen skulle leda fram till.

Zwickel menade att diskussionen klart visade att det rådde ett allmänt samförstånd om förslaget, men för att gå vidare med rekommendationen sammanfattade han det som sagts. Det första förslaget var att utöka IMF:s exekutivkommitté till att omfatta 24 platser, av vilka sex skulle särskilt vara för kvinnor, samt att han ansåg att detta förslag stötts till fullo. Han upprepade detta första förslag. För det andra och under förutsättning att exekutiven fick en sådan struktur, skulle en provisorisk kvinnokommitté tillsättas och var och en av IMF:s regioner skulle ha två representanter i den. Regionala och underregionala organisationer skulle bildas utan dröjsmål. För det tredje stödde exekutivkommittén förslaget att en världskvinnokonferens skulle hållas så småningom i samband med en kongress och att de kvinnliga ledamöterna i exekutiven skulle väljas där. Han föreslog att detta möte skulle äga rum dagen före kongressens inleddes. För det fjärde skulle IMF:s beslutsfattande organ, dvs stadgekommittén, exekutivkommittén osv ges mandat att utforma förslag om fördelningen av platser och fastställa specifikationer för kvinnokommittén och kvinnokonferensen, före kongressen. Vad beträffar de övriga frågorna, inklusive geografisk fördelning av de sex platserna var det uppenbart att de inte ville fatta beslut om dem samma dag, då de krävde ytterligare överläggningar. Han ansåg att det var av central betydelse att frågan om kvinnor inom IMF diskuterats på grundval av politiska principer och att detta skulle

hjälpa dem att göra framsteg med denna fråga. Detta var de fyra förslagen han bad dem att rösta om.

BREV FRÅN EXEKUTIVKOMMITTÉN RÖRANDE ARGENTINA

Malentacchi sammanfattade vad som hänt sedan föregående möte. Han ville förtydliga det så att ledamöterna förstod att IMF och dess generalsekreterare inte hade för avsikt att sätta sig till doms om denna fråga, men hoppades att hjälpa till att driva ärendet till ett slut, som skulle säkra IMF:s rykte och endast detta. Det var målet för dagens diskussion. I San Diego hade Malentacchi tagit upp frågan i sekretariatets rapport för att skingra rykten och debatter som skapats av pressartiklar, som skadade IMF:s och många av dess medlemsförbunds goda namn. Han påminde ledamöterna att José Rodríguez rekommenderats att stiga åt sidan, vilket han uppenbarligen inte accepterat. Ingenting hände tills två veckor före Sociala forumet, då han ombetts sammanträda med två medlemmar i SMATA. En av dem hade varit medlem på fabriken under tiden ifråga. Trots att han inte kände dem gick han med på att möta dem i Porto Alegre, där de hade en lång diskussion och gav honom ett dokument, som han inte visste existerade. Det var besked från domaren, som beordrade en utredning om dessa aktiviteter, och en kopia av detta dokument hade lagts med i ledamöternas mappar för mötet. Några dagar efter mötet i Porto Alegre upptäckte han att ett annat möte organiserats av somliga andra medlemsförbund som varit där. Resultatet av det mötet var ett brev till IMF:s generalsekreterare (en kopia av brevet fanns också med i mötesmappen), som bad att ärendet skulle sättas upp på exekutivkommitténs dagordning, samt att Rodríguez skulle suspenderas i väntan på resultatet av utredningen om anklagelserna mot honom. Detta skedde i slutet av januari, början av februari. Mellan februari och april hade generalsekreteraren haft kontakt med ett antal personer i Sydamerika för att försöka få reda på vad som hände. Han kontaktade också Velasquez och bad honom att tala med José Rodríguez för att ta reda på om det fanns något sätt att lösa problemet utan att ta upp det i exekutivkommittén. I början av april, efter möten mellan regionalkontoret i Latinamerika, Velasquez och José Rodríguez blev det helt uppenbart att det inte fanns någon möjlighet att lösa frågan utan att ta upp den i exekutivkommittén. Den 22 april efter överläggningar med ordföranden (se kopia i mappen) skickade Malentacchi ett brev till Rodríguez i vilket han bad Rodríguez att stiga åt sidan tills ett slutgiltigt beslut fattats av domstolen i Argentina. Malentacchi upprepade åter att varken IMF eller någon i salen gjorde några anklagelser. Han tillade att när han bad Rodríguez att stiga åt sidan så var detta inte en uteslutning, utan bara en begäran att göra detta medan de fortsatte att arbeta. Målet var

mot José Rodriguez som generalsekreterare för organisationen och inte mot SMATA.

Som nämndes i brevet de hade framför sig utgjorde det mångåriga partnerskapet mellan IMF och SMATA en mycket stadig grund för framtida samverkan både i Latinamerika och i resten av världen. Om Rodriguez steg åt sidan skulle det ge dem mycket bättre möjligheter att försvara både IMF:s och Rodriguez goda namn. Frågan gällde, som sagt, hur stor skada som hela debatten i tidningarna och på internet i Tyskland, Argentina och många andra länder (Financial Times och New York Times, osv) lett till. Debatten borde inriktas på hur de skulle undvika att skada IMF:s anseende. Det var detta som var det grundläggande orosmomentet och enda anledning till att de bett Rodriguez att ställa sig åt sidan tills problemets lösts och domstolen i Argentina fattat sitt beslut.

Miguel Angel Quinteros, SMATA, talade till stöd för sin kamrat Rodriguez och berättade om stöd som Rodriguez fått av många förbund i Latinamerika.

Manuel Pardo, SMATA, Argentina, SMATA:s biträdande generalsekreterare höll inte med om att IMF:s anseende äventyrats på grund av deras fackförbund SMATA.

Han hänvisade också till ett brev som undertecknats av tre av exekutivens ledamöter från Brasilien, Sydafrika och USA, och bad dessa tre exekutivledamöter att bevisa de anklagelser han påstod stod i brevet.

Fernando Lopes, CNM/CUT, Brasilien förklarade hur det kom sig att brevet till exekutiven undertecknats av de tre viceordföranden i IMF. Syftet med brevet var inte att anklaga Rodriguez utan att säkerställa att konsekvenserna för IMF diskuterades av exekutiven.

Pardo tyckte att han borde läsa upp brevet för att avlägsna eventuella tvivel om vad som sades, då det egentligen handlade mer om vad som inte sades. Därefter läste han upp brevet.

Nodwangu ansåg att IMF:s nuvarande exekutivkommittémöte inte kunde, som klargjorts av Malentacchi vid början av denna punkt, omvandlas till en domstol i Argentina. Kamrat Rodriguez hade helt enkelt ombetts att stiga åt sidan för tillfället, med tanke på att allvarliga anklagelser gjorts mot honom.

Charles Natili, KEWA, Kenya höll med sina bröder om att IMF inte hade juridisk kompetens att diskutera frågan och att de borde invänta den argentinska domstolens beslut.

Velasquez meddelade att fackförbund i Latinamerika nyligen hållit ett möte i Santiago de Chile för att diskutera ärendet och kommit till slutsatsen att Rodriguez förklaringar var tillräckligt klara.

Å de latinamerikanska medlemsförbundens vägnar bad han att Rodriguez inte skulle entledigas från sitt uppdrag utan att en kommitté under exekutivkommitténs ledning skulle tillsättas för att besöka Argentina och att den skulle ges i uppdrag att klargöra frågan, så att inget frågetecken längre skulle vila över anklagelserna mot José Rodriguez.

Regazzi tyckte att sekreteraren borde få i uppdrag av exekutivkommittén att ta kontakt med Rodriguez och kräva att han tillfälligt stiger åt sidan tills det juridiska förfarandet avslutats.

Bukhivostau ansåg att kamrat Rodriguez borde dra sig tillbaka eller distansera sig för närvarande från sina förpliktelser tills hela frågan klargjorts.

Quinteros sade att han förstod att de alla höll med om att IMF:s ära måste skyddas. Det var dock hans förbunds syn att SMATA:s ära angreps genom Rodriguez, och att den måste försvaras. Men om Rodriguez skulle uteslutas skulle SMATA lämna IMF.

Zwickel sade att han å ena sidan förstod denna reaktion, särskilt den som uttryckts av kollegorna från Argentina, men att de å andra sidan inte heller kunde, vare sig som IMF eller som IMF:s exekutiv, handla som om situationen inte förändrats sedan sista mötet i San Diego, då ämnet kom upp mer eller mindre spontant efter det att beskyllningar bollats fram och tillbaka. Vid det tillfället hade han definitivt uttryckt att de inte kunde ta ställning till frågan och att tills bevis lades fram om motsatsen fanns det inget behov alls för IMF att fatta beslut. Å andra sidan måste de observera att läget förändrats sedan mötet i San Diego vad IMF beträffar. Han vidhöll att IMF inte tagit initiativet till den här debatten och inte låg bakom den offentliga diskussionen om frågan, som under tiden ägt rum över hela världen.

För det andra hade de nu fått en särskild rekommendation från medlemsförbund att Rodriguez borde suspenderas och att dagens läge inte kunde jämföras med situationen vid tiden för mötet i San Diego för några månader sedan. IMF kunde dock inte bekräfta om anklagelserna var sanna, och han rekommenderade därför kraftigt mot förslaget om en intern utredning av IMF om anklagelserna var sanna eller inte. Å andra sidan kunde de inte bara helt enkelt strunta i det som sades offentligt på internationellt plan, eftersom debatten inte längre bara gällde SMATA eller Rodriguez. Den var nu mycket mer inriktad på IMF, främst på grund av rubriker som påstod att IMF tystade ned dessa påståenden, försökte skylla över det som dess

medlem, dvs Rodriguez gjort och skyddade en av IMF:s viceordföranden. Det var just detta påstående de inte kunde tillåta och heller inte lämna utan avseende.

Stillman påminde ledamöterna att han i San Diego påpekat att José Rodriguez skulle behandlas som oskyldig tills befanns vara skyldig, om detta skedde. Han trodde att alla delade denna princip.

Grignard stödde Malentacchis ställning utan reservationer och hoppades att exekutivkommittén klart skulle stödja den ställning som intagits.

McBrearty framhöll att frågorna som ställts i Porto Alegre gällde IMF:s roll beträffande dess hantering av anklagelserna mot Rodriguez, och att exekutiven kritiserades för att inte ha haft en öppen diskussion om anklagelserna. Han var mycket bekymrad och förvånad att folk, t.o.m. utanför den amerikanska kontinenten, påstod att IMF gömde sig bakom det här och anklagelser gjorts mot ordföranden att han inte ville öppna en diskussion om frågan. McBreartys ställning, såsom exekutivledamot stöddes av broder Nondwangu, nämligen att de skulle ta upp frågan i kommittén för att få en öppen debatt om dessa anklagelser.

Pardo återupprepade att han ansåg att IMF skyddade sitt goda namn mot påståenden i pressen om saknar all grund beträffande vare sig fakta eller sanning. Han förklarade kort varför dessa påståenden var osanna. Han fortsatte med att säga att de närmade sig en punkt då de måste säga saker och ting i rakt ut, eftersom det verkade som om budskapet inte förståts. De skulle befria IMF och dess exekutivkommitté från att behöva rösta om eller analysera Rodriguez undanröjande då SMATA skulle lämna IMF och att det därför inte fanns något behov att fundera på om José Rodriguez skulle vara kvar eller gå. Utträdet skulle föreläggas SMATAs kongress i november för godkännande.

Buffenbarger observerade att öppenhet alltid varit ett kännetecken för IMF. De måste bibehålla detta, till nästan vilken kostnad som helst.

Zwickel upprepade sitt förslag till beslut genom att föreslå att exekutivkommittén skulle slå fast att tills anklagelserna mot José Rodriguez klargjorts IMF ansåg honom vara oskyldig. Samtidigt måste IMF försvara sig på grund av att anklagelserna mot Rodriguez också riktades mot IMF. Exekutivkommittén borde därför besluta att tills anklagelserna mot Rodriguez klargjorts så skulle han befrias från sina uppdrag i IMF.

Zwickel tyckte att det var viktigt att upprepa sin rekommendation och att exakt föra det till protokollet. Han läste upp den enligt följande:

Tills anklagelserna mot José Rodríguez klarlagts juridiskt anses han vara oskyldig enligt IMF:s syn. Samtidigt måste IMF försvara sig så att anklagelserna mot José Rodríguez inte också riktas mot organisationen. Därför beslutar exekutiven att tills anklagelserna mot José Rodríguez klarlagts juridiskt, så suspenderas han från sina uppdrag i IMF.

Därpå förklarade ordföranden att votering verkställdes och att förslaget godkändes med en nedlagd röst (Velásquez). Han tackade alla för medverkan i denna svåra, men tyvärr nödvändiga diskussion och beslut.

IMF:s VERKSAMHETER MED ANDRA GLOBALA FACKFÖRBUND

Carla Coletti, IMF:s internationella sekreterare sade att mot bakgrund av de prioriteter och mål som fastställts i handlingsprogrammet IMF måste utarbeta ett mer systematiskt och närmare samarbete med de andra globala fackliga federationerna, FFI och med TUAC, OECD:s fackliga rådgivande kommitté. Samarbetet måste inriktas på bestämda arbetsområden. De internationella finansinstitutionerna, Världshandelsorganisationen WTO, Världssocialt Forum och civilsamhällets rörelser var just de områden där IMF:s samverkan med den internationella fackföreningsrörelsen var oumbärligt. IMF:s mål kunde dock inte nås på internationella planet tillsammans med de andra globala fackliga organisationerna och FFI om inte de stod klart och tydligt på medlemsförbundens dagordning på nationellt plan i förhållande till deras respektive nationella centralorganisationer.

Coletti nämnde också att medlemsförbundens bidrag främst, om inte helt, borde koncentreras på att mobilisera medlemmarna genom att utveckla allianser på nationella och lokala planet såväl som internationellt.

Coletti bad om exekutivens synpunkter om följande områden:

- Vilken balans bör råda mellan att endast söka en dialog med Världsekonomiskt Forum i motsats till att utnyttja organisering som medel att nå fackliga målsättningar.
- Hur angeläget det är att påverka de internationella finansinstitutionerna i motsats till ILO.
- Att skydda offentliga sektorns från de risker som är inbäddade i GATS (Allmänna avtalet om tjänstehandel) förhandlingarna. I detta fall borde stöd till Internationalen för Stats- och Kommunalanställda prioriteras.

Kraftiga krav bör ställas på att sysselsättningsskapande åtgärder ska bli ett väsentligt verktyg och tecken på framgång i strategidokument om att minska fattigdom, som utarbetas av Världsbanken och Internationella Valutafonden, som fortfarande inte anser att sysselsättningskapande åtgärder är av grundläggande betydelse och ännu mindre en tecken på framgång för strategier att minska fattigdom.

Coletti ansåg att det var nödvändigt för fackförbund att inte presentera sig som organisationer med en begränsad horisont som enbart bryr sig om arbetstagares rättigheter. Tvärtom borde de klart uttrycka metallarbetares stöd för en utvecklingsagenda där skydd för arbetstagares rättigheter kopplas till och är ett villkor för hållbar utveckling.

Avslutningsvis sade Coletti att de måste kräva att de globala fackförbunden, FFI och de övriga yrkesfederationerna utarbetar en strategi för att trygga att grundläggande demokratiska rättigheter blir en oumbärlig ram för hållbar utveckling och att sysselsättning, facklig politik och arbetstagares rättigheter blir betydande delar av debatten i Världssocialt Forum och inom alla folkrörelser.

BAEHRING ansåg att deras främsta prioritet måste vara att skapa en profil för sig själva i samband med den aktuella debatten på internationellt plan. Han tog också upp nödvändigheten att identifiera lämpliga internationella partners för att fullfölja IMF:s agenda.

Grignard stödde vikten att stärka internationella fackliga relationer och att utöva med inflytande över WTO och finansinstitutionerna.

Han höll vidare med om förslaget att utveckla relationer med civilsamhället men varnade om val av partners på grund av stundom konkurrerande kortsiktiga målsättningar. Bristande demokrati eller representativitet i somliga organisationer bör också undersökas. Ändå bör samarbete som inleds av fackliga organisationer vara med än enbart dialog utan även en samverkan med gemensamma målsättningar.

Roe kommenterade om Colettis synpunkt rörande nödvändigheten att ta fram konkreta förslag som alternativ till nyliberal politik och ansåg att detta var en väsentlig svaghet med Världssocialt Forum för närvarande.

Han påpekade att en fråga som inte togs upp i de två dokumenten var FN:s förfaranden om, t.ex. världstoppmötet om hållbar utveckling.

När det gäller punkten i dokumentet att inte särskilt ansluta sig till ungdomar som är engagerade med att verka för att utveckla ett alternativ till nyliberal politik, skulle de vara oförmögna att utveckla

ett effektivt samarbete med dessa krafter så länge som viktiga delar av fackföreningsrörelsen ansågs vara en del av Världsekonomiskt Forum, samtidigt som de stor utanför och protesterade mot dessa organ och deras politik.

Coletti tackade kollegorna för deras insatser.

Därefter antogs rekommendationerna.

ANSÖKNINGAR OM MEDLEMSKAP

Internationella federationen för yrkes- och tekniska ingenjörer (International Federation of Professional & Technical Engineers – IFPTE) godtogs som medlem.

EKONOMISK BERÄTTELSE FÖR 2002

Malentacchi påpekade att IMF noterat en förlust. Värdet på deras portfölj hade fallit med 2,5 miljoner schweizerfranc, men det återstod reserver på 40 miljoner schweizerfranc. Intäkterna hade minskat och de hade 400.000 schweizerfranc resterande medlemsavgifter. Utgifterna hade skurits ned så fort förlust av dessa avgifter förutsågs. Man planerade att tillsätta en arbetsgrupp för att studera olika möjligheter för att handskas med resterande medlemsavgifter inför kongressen.

Nettoresultatet av allt detta var att de fått lov att använda sig av reservfonden på 1½ miljoner francs, som fanns till för att täcka förluster på grund av konjunkturväxlingar, vilket minskade underskottet till 1 miljon i stället för 2½.

REVISIONSBERÄTTELSE FÖR 2002

Revisionsberättelserna för 2002 antogs.

RAPPORT OM IMF:s FINANSKOMMITTÉMÖTE

Exekutiven accepterade att finanskommittén skulle utarbeta några regler rörande IMF:s investeringar i aktier och obligationer.

AVGIFTSBEFRIELSE

Avgiftsbefrielser godkändes i enlighet med listan, med undantag för Argentina.

NOMINERINGAR: NYA LEDAMÖTER AV IMF:s EXEKUTIVKOMMITTÉ

Fernando Lopes, CNM-Cut, Brasilien godkändes som ledamot av exekutivkommittén.

CENTRALKOMMITTÉN: TEMA

Brian Fredricks, IMF:s biträdande generalsekreterare talade om temat som föreslogs för centralkommitténs möte i december: "Att mobilisera i riktning mot ett alternativt ekonomisk program". Han påpekade att exekutiven redan lagt ned mycket tid på att diskutera hur medlemsförbund skulle kunna mobilisera sina medlemmar kring denna fråga. Det var nödvändigt för centralkommittén att överlägga om något som skulle leda till konkreta förslag som IMF och medlemsförbunden kan arbeta med.

Zwickel ansåg att det föreslagna temat borde stödjas. Centralkommittén måste ta fram någonting som kan vara till hjälp för medlemsförbund när det gäller att mobilisera medlemmarna. Sekretariatet skulle skicka ut ett förslag till program för att arbeta i riktning mot mobiliseringsmålet till medlemsförbunden för övervägande två månader före centralkommittén.

Temat för centralkommittén antogs.

DATUM OCH PLATS FÖR NÄSTA EXEKUTIVKOMMITTÉMÖTE

Zwickel meddelade att exekutivkommitténs nästa möte skulle äga rum i Kapstaden, Sydafrika. Datum för 2003 hade redan godkänts, och även för kongressen 2005.

För 2004 föreslogs att finanskommittémötet skulle hållas den 12 maj och exekutivkommittén den 12-13 maj. Det andra exekutivkommittémötet ska äga rum den 7-8 december 2004.

3. VERKSAMHETSBERÄTTELSE MED UTGÅNGSPUNKT FRÅN IMFS HANDLINGSPROGRAM

I detta kapitel presenteras IMF:s verksamheter åren 2001-2002. Dessa verksamheter, som antingen finansieras direkt av IMF eller med hjälp av externa bidrag, redovisas här med utgångspunkt från IMF:s handlingsprogram.

Under rapportperioden har IMF:s projektverksamheter haft en markerad inriktning på att på ett konstruktivt sätt bygga upp den fackliga kapaciteten i många u-länder. Verksamheterna verkar bidra till en högre självförsörjningsgrad bland fackföreningarna som är mål för verksamheterna, även om det tyvärr inte alltid är fallet.

3.1 Globala strukturer för att motsvara globala utmaningar

Internationella fackliga organisationer

Den växande sektorn för informations- och kommunikationsteknik gör det allt svårare för fackföreningarna att organisera, då det inom sektorn tillämpas en strategi där tillverkning läggs ut till fackligt oorganiserade platser eller nya anläggningar. IT-arbetsgruppen har tagit fram en hel rad verksamheter för denna sektor, inklusive ett organiseringsprojekt i ett företag som tillverkar på kontrakt, verksamhet med inriktning på och för att mobilisera mot outsourcing i ett transnationellt IT-företag (det är ännu inte bestämt vilket), och seminarier i utbildningssyfte. Dessa verksamheter behöver fortfarande utformas närmare, och ett stöd från viktiga berörda IMF-förbund måste mobiliseras.

IMF:s världsråd

IMF förestår ett antal företags- och branschbaserade råd som skall underlätta kontakter mellan funktionärer och ombud på det internationella planet. Dessa råd kan spela en viktig roll, helt enkelt genom att underlätta informationsutbytet, eller de kan vara utgångspunkten för planeringen av företagsbaserade kollektiva förhandlingsomgångar.

Några är permanenta råd, medan andra är tillfälliga grupper som träffas vid behov.

IMF:s världsråd har aktivt byggt upp en avgörande kapacitet i enlighet med riktlinjerna för företagsråd och målen i handlingsprogrammet. De fungerar som informations- och samrådsorgan på det globala planet, och är ett viktigt instrument för att föra en världsomspännande dialog mellan transnationella företag och fackföreningarna. Råden strävar efter att erkännas av och att finansieras av respektive företag i enlighet med gällande nationell lag. De har också en viktig roll med avseende på internationella ramavtal för att främja arbetstagarnas rättigheter i de transnationella företagens globala verksamheter. En framgångsrik omstrukturering av IMF:s världsråd är en viktig och löpande del i handlingsprogrammets strategi för att motverka de negativa följderna av att företagen verkar under globaliserade och nyliberala förhållanden.

IMF-råd i följande företag eller branscher sammanträdde under denna period:

- Styrkommittén för elektro- och elektronikindustrin (och arbetsgruppen för General Electric, som träffades som en undergrupp till E&E-gruppen)
- Styrgruppen för stålindustrin
- Arbetsgruppen för varvsindustrin
- Världskonferens om flyg- och rymdindustrin
- Arbetsgruppen för bilindustrin
- Volkswagen
- Fiat
- Volvo
- General Motors
- Ford
- IMF:s världsråd för SKF
- Philips
- ABB

Dessutom har det inletts ett förberedande arbete för att bilda liknande organ för Kone och Nokia. Det är fallstudier om att organisera i en global ekonomi. Europeiska medlemsförbund med verksamhet i båda dessa företag har insett behovet av ett nära samarbete med medlemsförbund i Latinamerika, där företagen bedriver verksamhet. Fusionen mellan BHP och Billiton har på ett liknande sätt lett till ett möte mellan nationella funktionärer i fackförbund i södra Afrika och i Australien, och man siktar på närmare kontakter mellan förbunden.

Arbetet i dessa världsråd stöds också av IMF:s arbetsgrupp om TNF och internationella ramavtal. Denna grupp har tagit fram riktmärken med avseende på centrala arbetsnormer för transnationella företag.

Under år 2002 har satsningen på att förhandla om och underteckna internationella ramavtal med transnationella företag intensifierats. Det första avtalet ingicks med det italienska företaget Merloni (hushållsapparater). Sedan undertecknade de två stora tyska aktörerna på den internationella bilmarknaden – Volkswagen och DaimlerChrysler – avtal med IMF och sina arbetstagarrepresentationer, i Volkswagens fall det globala koncernrådet och i DaimlerChryslers fall den globala kommittén för anställda i DaimlerChrysler. Andra företag som undertecknat avtal med IMF är Leoni – som tillverkar bildelar och datorskablar och tyska GEA i verkstadsindustrin.

IMF har fastlagt ett program för att förvandla IMF:s bilindustriråd till arbetande och problemlösande organ. Detta skall uppnås genom att gå från stora och ostrukturerade världsråd till mindre råd, där länder eller regioner har en fastställd representation. Under regionala bilindustrimöten, som anordnades för första gången i fjol och återigen år 2003 i Latinamerika och Asien/Stillahavsområdet, samlades deltagare med gemensamma intressen i regionen, branschen och enskilda företag för att utbyta information. Det bildades regionala bransch- och företagsinriktade nätverk, och de senaste utvecklingarna i den globala bilindustrin presenterades. Deltagarna delade upp sig i arbetsgrupper beroende på företag och diskuterade de viktigaste problemen de ställdes inför i det fackliga arbetet och hur de skulle tacklas. Detta analyserades sedan i plenum. Det var ett steg mot genomförandet av IMF:s riktlinjer för världsråden.

Innan det anordnades regionala bilindustrikonferenser genomfördes det separata regionala möten på företagsnivå, inklusive möten för GM/Fiat och Ford-allianserna i Latinamerika år 2001. Dessa möten hjälpte tillsammans med ett forskningsprojekt om bilindustrin till att utkristallisera fördelarna med regionala bilindustrikonferenser och till att med framgång strukturera om IMF:s världsråd.

Regionkonferenser

IMF anordnar två slags regionala forum – bransch- eller företagsråd, och regionala och underregionala möten för alla medlemsförbund i regionen.

Dessa möten handlar alltmer om konkret verksamhetsplanering, och de är inte längre enbart forum för länderrapporter eller diskussioner utan specifik inriktning. Verksamhetsplaneringen måste bli det centrala för dessa sammankomster eftersom lokala företag verkar i den globala ekonomin. Det nya handlingsprogrammet har hjälpt till att göra de regionala och underregionala mötena mer resultatinkriktade,

och förhoppningen är att de skall kunna öka medlemsförbundens förmåga att rekrytera, organisera och förhandla.

Bransch- och företagsråd

Afrika

Det regionala BHP-Billiton-rådet har sammanträtt för första gången. Det samlade omkring 50 fackombud från 18 företag, som representerade 4000 medlemmar i södra Afrika. Målet på längre sikt är att bilda ett globalt råd. Det första mötet inriktades främst på dispyten i Mozal.

Det anordnades också ett uppföljningsmöte för ombud för arbetstagare i det transnationella företaget Metal Box. Det har föreslagits att mötet utvidgas till att omfatta alla konservburkstillverkare i regionen.

Latinamerika och Västindien

Flera branschråd finns på plats i denna region:

- aluminium
- järn och stål
- bilindustri

De har bildats nyligen, efter ett inledande forskningsarbete av IMF i de lokala branscherna – då det samlades in uppgifter om sammansättningsfabriker, lokala tillverkare och problem i arbetet med att bygga upp fackföreningar på olika platser. Det inledande arbetet har inriktats på nätverksarbete och på att bygga upp kommunikationen mellan fackombud.

Regionkonferenser och underregionala kommittéer

Afrika

Afrika är indelat i fyra regiondelar.

De två regiondelarna Östafrika och södra Afrika har redan fungerat en tid, och arbetet i kommittéerna har blivit alltmer målinriktat. I Östafrika har man kunnat öka enigheten mellan medlemsförbund, och de fem förbunden har nu bildat en samordningsstruktur. Södra Afrika är relativt välutvecklat, och diskussionen inriktas mer på arbetet med IMF:s handlingsprogram. Målen i programmet har börjat genomföras, särskilt målet att utveckla solidariteten mellan medlemsförbund.

Starkare fackförbund som NUMSA har börjat dela med sig av sina resurser och sin sakkunskap till svagare förbund, t.ex. i Swaziland. NUMSA planerar också en gemensam verksamhet med TUICO i Tanzania.

I Västafrika har det inte anordnats något möte under rapportperioden.

Det första underregionala mötet för Nordafrika ägde rum i december 2002. Medlemsförbund från Algeriet, Marocko, Tunisien och Egypten deltog. Eftersom det var det första mötet var diskussionen bred. Den visade att man brottades med liknande frågor i de flesta regiondelarna, men också med frågor som var unika:

- en hög arbetslöshet, särskilt bland unga människor
- privatiseringsprogram i Egypten och Algeriet.
- europeiska elektronik- och bilföretags outsourcing av tillverkning till Nordafrika; vissa av företagen var multinationella företag med egna anläggningar i Nordafrika, (Opel, GE, Renault), andra lade ut tillverkning till små och medelstora företag
- låg handel och dåligt samarbete mellan länder i regionen på grund av politiska problem (som konflikten mellan Algeriet och Marocko om Sahara); handel sker främst med Europa
- en hög andel kvinnor som arbetar i elektronik- och kabelsektorn (mer än 50 %)
- låg respekt för demokratiska och mänskliga rättigheter över hela regionen
- inbördeskrig i Algeriet och krigets konsekvenser i området
- massmigration av unga arbetstagare till Europa (t.ex. Frankrike, Italien och Spanien)
- betydande sociala verksamheter av islamiska föreningar: en islamisk fackförening har bildats i Marocko, och det förekommer i vissa länder spänningar med islamiska fundamentalistiska grupper.

Den regionala samordningskommittén träffas årligen, vilket möjliggör möten mellan afrikanska exekutivkommittéledamöter och samordnare från de olika regiondelarna. Dessa möten har varit mycket fruktsamma, och bidrar till att både region- och huvudkontoret förstår vilka utmaningar varje regiondel står inför och kan planera för hela kontinenten.

Latinamerika och Västindien

Det finns fungerande kommittéer i följande fyra regiondelar:

- Centralamerika
- Andesländerna
- Västindien
- Södra Latinamerika

Resultatet av kommittéernas möten, som främst har handlat om att genomföra handlingsprogrammet, har utvärderats under den övergripande regionkonferensen för Latinamerika och Västindien (LACREC).

LACREC sammankallades till ett extramöte i oktober 2002, då 32 fackförbund var representerade. Det viktigaste resultatet var att medlemsförbunden bekräftade att de måste strukturera om för att kunna anta utmaningen att organisera arbetstagarna i exportfrizonerna. De engagerade sig också för att främja kvinnornas medverkan i de fackliga strukturerna.

Asien och Stilla-havsområdet

Denna region delas in i följande regiondelar:

- Östasien
- Sydasien
- Sydöstasien/Stilla-havsområdet

Alla underregionala kommittéer träffades under rapportperioden. Före mötet i den underregionala kommittén för Sydasien anordnades det en regional workshop om att ena metallarbetarorganisationerna. Man enades om att anordna alltmer gemensamma verksamheter, som möten i gemensamma kommittéer och utbildningar, och att i möjligaste mån slå samman fackliga organisationer på anläggningsnivå. Allt detta syftar i slutändan till att slå samman fackförbunden på delstatlig och nationell nivå.

År 2001 anordnades regionkonferensen för Asien och Stilla-havsområdet (APREC) i Kuala Lumpur. Den föregicks av en konferens om utbildning, organisering och kommunikation, som tidigare hade anordnats på den amerikanska kontinenten (1999) och i Afrika (2000). Över 80 personer från 26 fackförbund deltog i denna konferens.

Det underregionala mötet för Sydöstasien och Stilla-havsområdet föregicks av ett särskilt sammankallat kvinnomöte. Flera kvinnor som deltog i detta medverkade sedan också i det underregionala mötet. Enligt en resolution som antogs under mötet skulle man i samband

med kollektivavtalsförhandlingar verka för att få in kvinnor i förhandlingsdelegationerna och prioritera arbetet för att förbättra förhållanden som särskilt rör kvinnliga arbetstagare. I samband med mötet i Östasienkommittén i mars 2001 gjordes en liknande särskild uppmaning att öka den kvinnliga medverkan, vilket ledde till att 11 av de 29 deltagarna var kvinnor.

2002 års möte i den underregionala kommittén för Sydostasien/Stilla-havsområdet inriktades också på arbetstagarnas rättigheter i de kommunistiska länderna Kina och Vietnam. Det deltog observatörer från Vietnamesiska industriarbetareförbundet, som bjuds in till IMF-möten i regionen. Ombuden enades om att det mot bakgrund av den ökande konkurrensen mellan lokala och kinesiska tillverkare behövdes närmare kontakter med kinesiska fackföreningar. Under diskussionen fann man att det inte fanns något transnationellt företag med säte i Sydostasien som hade investerat i Kina. Trots att många av medlemsförbundens representanter hade besökt Kina på inbjudan av Kinas fackliga huvudorganisation under förstamajmanifestationer visste man inte mycket om hur de kinesiska fackföreningarna fungerade.

Det kan vara värt att nämna att IMF skickade en delegation till Vietnam år 2002. Det anordnades då möten med Vietnamesiska industriarbetareförbundet och några fackklubbar. Delegationens slutsats var att IMF borde upprätthålla vänskapliga relationer med Vietnamesiska industriarbetareförbundet och anordna seminarier om IMF:s handlingsprogram.

Centrala, östra och sydöstra Europa

Underregionala kommittéer har sammanträtt i:

- Baltstaterna
- OSS
- Sydösteuropa
- Centraleuropa/Visegradländerna

I de flesta OSS-länderna finns det ett stort antal fackföreningar i metallsektorn, för att inte tala om i enskilda företag. Innan de ansöker om medlemskap i IMF uppmanar vi fackföreningarna att noggrant undersöka om de inte kan gå samman, eller bilda ett råd, som kan utgöra grunden för ett nationellt IMF-råd eller ett nytt förbund. Under det senaste mötet deltog 15 medlemsförbund.

IMF:s underregionala struktur för Baltstaterna bildades ganska nyligen. Samordnaren för regiondelen har valts. Strukturen håller fortfarande på att utvecklas, men IMF:s handlingsprogram används som en ram för diskussionen och för verksamheter.

Under år 2002 träffades de fem medlemsförbunden i den centraleuropeiska regiondelen för första gången. Förbunden hade redan träffats före anslutningen till IMF, och de har redan ett betydande samarbete.

Några av de viktigare frågorna de står inför är övergången till marknadsekonomi, ländernas snara anslutning till Europeiska unionen och de transnationella företagens intåg. Det finns exempelvis över 150 transnationella företag enbart i metallsektorn i Tjeckien.

Ett problem som tagits upp är överlappningen, och samtidigt den bristande integrationen, mellan IMF och EMF. Ur IMF:s synvinkel skall IMF inrikta sig på att bistå i regiondelens växelverkan med globala krafter, utan att störa EMF:s verksamheter i samband med EUs utvidgning. Ett resultat av detta är att det sker en viss dubblering av möten i EMF:s Visegradgrupp och IMF:s regiondel. Det har föreslagits att bjuda in östeuropeiska medlemsförbund som observatörer till IMF:s underregionala möten för att förbättra dialogen mellan regiondelarna, och att bjuda in IMF till EMF:s möten i Visegradgruppen.

Sydösteuropa

Denna region genomgår nu väldiga omstruktureringar, både fysiska, i kölvattnet på inbördeskrig, och ekonomiska, genom övergången till marknadsekonomi. Spänningarna mellan de tidigare delarna av Jugoslavien har lett till ett dåligt ekonomiskt samarbete mellan dem, vilket förvärras av de fortsatta etniska spänningarna. Mot denna bakgrund antogs under den underregionala konferensen år 2000 ett antal grundläggande principer:

- Fackföreningarna måste stå i främsta ledet i återuppbyggnaden av samarbetsrelationerna i regionen. Det förutsätter ett tydligt engagemang mot nationalism och rasism, och för samarbetsrelationer mellan medlemsförbund.
- Stabilitetspakten accepteras som referensram för utformningen och genomförandet av verksamheter i regionen.

År 2002, två år efter konferensen, utvärderade gruppen situationen och kom till slutsatsen att det hade gjorts framsteg mot ett mer aktivt samarbete, med en ökande dialog, gemensam utbildning, ändrade fackliga strukturer och kontakter med fackföreningar utanför regionen.

IMFs länderråd, och fackförbund på det nationella planet

Det finns mycket få länder med länderråd bland länderna där det finns mer än ett IMF-förbund. Syftet med länderråden är att göra medlemsförbundens verksamheter mer enhetliga i de olika länderna, där ofta gränsdragningsfrågor, konkurrens om medlemmar och politiska allianser förhindrar samarbete. Det gäller särskilt om förbunden är verksamma i samma transnationella företag eller region, och om de har betydande gemensamma arbetsmarknadsintressen. I vissa fall vore det det bästa att förbunden slogs samman.

Vad gäller IMF:s verksamheter i enskilda länder står det klart att en stor del av vårt arbete inriktas på att ena medlemsförbund, vare sig det existerar länderråd eller inte. Diskussionen i länderråden inriktas ofta på att åtminstone bygga upp samarbetet mellan förbunden, eller om det råder större optimism, på att uppmuntra samgåenden. Många av våra seminarier och konferensen tenderar i avsaknaden av länderråd att syfta till samma sak, vanligtvis med bildandet av ett landsråd som första steg.

Av denna anledning, och för att få en mer sammanhängande rapport, presenteras de två rubrikerna i handlingsprogrammet; IMF:s länderråd och fackförbund på det nationella planet, tillsammans.

Detta sagt, är målet för IMF:s bistånd helt klart att bygga upp fackföreningarna. I många länder kräver detta en grundläggande kompetensutveckling – i facklig ledning, och i organisering och utbildning, samt bättre utredningskapacitet, m.m. Såsom framgår av rapporten nedan måste IMF ibland inrikta sig på fackföreningsrörelsens grundläggande byggelement, snarare än på att verka för samgåenden och samarbete.

I arbetet med att främja nationella förbund och samgående måste IMF ibland noggrant undersöka när verksamheten övergår från "bistånd" till "intervention". Som i fallet med Serikat Pekerja Metal i Indonesien (se nedan), stöder och främjar IMF ibland ett nytt fackförbund på bekostnad av ett annat förbund. Det råder liknande förhållanden i Filippinerna och Vitryssland, som också diskuteras nedan. Den grundläggande frågan för IMF är dock tydlig. Vi ansvarar för hur medlemsavgifterna till IMF används, och IMF-förbunden förväntar sig att de skall användas för att främja en oberoende och ansvarig fackföreningsrörelse. När IMF inte tror att ett befintligt fackförbund är eller kommer att vara kapabelt att uppfylla förväntningarna måste IMF främja de fackliga principerna via andra strukturer i landet.

Asien

Sydasien

Indienrådet har sammanträtt flera gånger under rapportperioden. Alla medlemsförbund har förpliktat sig till en kodex för uppförandet mellan IMF-förbund med verksamhet i transnationella företag. Kodexen gäller för alltifrån fackombud till nationella funktionärer. För att förstärka rådet kommer medlemsförbunden att bidra till en särskild fond. Under en workshop för medlemsförbund med verksamhet i transnationella företag i Pune utredde man grundligt gränsdragnings- och kommunikationsproblem mellan förbunden och gick sedan vidare med att bilda en samordningskommitté.

År 2001 anordnades seminariet "Framväxande utmaningar för fackföreningarna" i Indien för medlemsförbunden. Det syftade till att bygga upp en starkare solidaritet och göra IMF-IC till ett självbärande organ. Under en uppföljningskonferens år 2002 gick man dock igenom om besluten från föregående möten genomförts, och fastställde att framstegen hade varit små. Detta kräver ytterligare uppmärksamhet. Det andra seminariet år 2002 visade att funktionärer på mellannivå är angelägna att förena sina fackföreningar, men att enskilda fackföreningars politiska anknytningar förhindrar verkliga framsteg.

Seminarier och workshopar för medlemsförbunden anordnades också i Bangladesh och Sri Lanka. Det finns inga länderråd i dessa länder, men IMF fortsätter att sammankalla gemensamma möten för de två medlemsförbunden i varje land. Liksom i Indien är fackförbunden i Bangladesh och Sri Lanka nära knutna till olika politiska partier. Det rådde medvetenhet bland deltagarna om att detta var det främsta hindret mot ett samgående, men nästa steg för att göra något åt detta ligger nog längre i framtiden.

I Nepal anordnades det en workshop om kollektiva förhandlingar år 2001 för 30 funktionärer knutna till NFLC. Samma kurs anordnades för indonesiska medlemsförbund (se nedan). Kurserna inriktades på kollektiva förhandlingar, men det allmänna syftet med kompetens- och kunskapsutvecklingen var facklig utveckling.

Östasien

Det anordnades ett gemensamt seminarium för HKTUC-MC och CMIU i Hongkong för att öka samarbetet mellan de två medlemsförbunden, som har haft historiskt fast rotade splittringar. Ett liknande seminarium, som samlade 150 funktionärer och ombud, anordnades i Sydkorea för FKMTU och KMWF. Det har också förekommit en del

IMF-sponsrad arbetsmiljöutbildning för medlemsföreningar i de två sydkoreanska förbunden.

År 2002 gavs det en kurs för funktionärer och lokala aktivister i fackföreningar i företagen KIA, Hyundai, Ssang-yong och Daewoo. Fackföreningarna var alla anslutna till Koreanska metallindustriarbetareförbundet KMWF. Under kursen analyserades aktuella ledningsstrategier och praxisen på arbetsmarknaden, produktionsmönster i andra länder och deras betydelse för arbetsmarknadsrelationerna, samt strategier för att förstärka solidariteten mellan de fyra fackföreningarna. Den syftade delvis också till att verka för samgåenden mellan föreningarna.

Medlemsförbunden i Taiwan har förlorat mer än hälften av sina medlemmar sedan början av 1990-talet, då metallindustrieföretag har flyttat sin tillverkning till Kina. Landsrådet har fortsatt sitt arbete, men en förnyelse har ansetts vara nödvändig. Det har anordnats två seminarier för 160 deltagare, men de ledde inte till några konkreta omstruktureringsförslag. På grund av SARS har arbetet försenats, men två seminarier om omstruktureringar och förstärkning av IMF-kommittén för Taiwan kommer att anordnas vid slutet av år 2003.

Sydostasien

Thailands elektro-, elektronik-, bil- och metallindustriarbetareförbund (TEAM) anslöts formellt till IMF vid den senaste kongressen. IMF, SASK, finländska Metallarbetareförbundet och Ingenjörsförbundet stöder det aktivt i det fackliga uppbyggnads- och organiseringsarbetet. Endast omkring 300 000 thailändska arbetstagare är organiserade i över 1100 företagsbaserade fackförbund och nio nationella huvudorganisationer i Thailand, och TEAM har efter bildandet år 2000 blivit en relativt stor organisation, med omkring 30 000 medlemmar.

Efter att LEM-Jakarta uteslöts ur IMF har det med aktivt stöd från IMF bildats ett nytt förbund, Serikat Pekerja Metal Indonesia (SPMI). Sedan bildandet har IMF hjälpt förbundet att bli en stark och nationell facklig organisation. År 2002 genomförde IMF två workshoppar för att inpränta värderingar om självständighet bland högre funktionärer i förbundet. Efter detta har medlemsantalet ökat och insamlingen av medlemsavgifter har förbättrats.

IMF har också aktivt hjälpt Lomenik-SBSI, hade förbjudits under Suhartoeran, att bli mer oberoende och självbärande. För närvarande är förbundet alltför beroende av huvudorganisationen SBSI för sin överlevnad och SBSI håller av politiska skäl ett fast grepp om Lomenik-SBSI. Problemen med denna kontroll noterades i rapporten

till centralkommittén inför mötet år 2000, men trots all hjälp som getts detta förbund från och med bildandet år 1998 verkar framstegen vara mycket små. Delvis beror detta på interna strider och splittring i ledningen, liksom på kontrollen som utövas av huvudorganisationen. Av dessa anledningar har förbundets medlemskapsansökan fått anstå tills vidare. IMF ämnar fortsätta att om möjligt bistå förbundet.

År 2001 anordnades två gemensamma 4-dagarskurser om kollektiva förhandlingar för de två ovannämnda indonesiska förbunden SPMI och Lomenik-SBSI. Även om temat var kollektiva förhandlingar bidrog kurserna också till att utveckla allmänna fackliga kompetenser – förhandling, facklig utveckling, organisering inför förhandlingar, återrapportering, m.m. Att sörja för att viktiga aktivister hade dessa kompetenser sågs som avgörande för utvecklingen av de två förbunden.

Trots IMF:s stöd verkar det IMF-anslutna filippinska rådet inte utvecklas till ett representativt, oberoende och demokratiskt nationellt förbund, synbarligen delvis på grund av brist på initiativ från ledningens sida. IMF har därför inlett åtgärder för att bidra till att det bildas ett nytt metallarbetareförbund på Filippinerna. För närvarande arbetar IMF tillsammans med flera oberoende förbund i metallsektorn för att bilda en allians av metallarbetareförbund. Två workshopar, för flera oberoende förbund i bilindustrin och i elektro-, elektronik- och metallsektorn, anordnades inom ramen för detta arbete under år 2002. Utifrån detta planeras det ytterligare två fackliga utvecklingsworkshopar för möjliga fackförbund under år 2003. Förhoppningen är att ett nytt förbund skall ha bildats före slutet av år 2003.

Afrika

Det finns inga aktiva länderråd i Afrika. En stor del av IMF:s verksamhet i regionen är inriktad på facklig utveckling, eller på att samla flera svaga fackföreningar till ett samlat och starkt förbund. Nedan beskrivs några exempel på verksamheterna. Mer detaljerade rapporter finns i avsnittet "Nationella förbund".

I Kenya röntes en workshop om organisering, kvinnlig medverkan och fackligt samarbete år 2001 uppskattning bland deltagarna. De ansåg att mångfalden av förbund i industrin hindrade organiseringen och rekryteringen. Den kenyanska fackliga huvudorganisationen COTU har sedan dess inlett en process för att underlätta samgåenden.

Ett utbildningsseminarium anordnades under år 2002 för 70 deltagare från den nigerianska fackliga huvudorganisationen. Det kom också representanter från Ghanas huvudorganisation och COSATU. Det gav

möjligheter att återetablera kontakterna med de nigerianska metallarbetarna, och det har lett till ett engagemang från deras förbund om att delta i de underregionala verksamheterna i Västafrika.

År 2000 och 2002 genomfördes ett projekt som involverat flera medlemsförbund i södra Afrika (Mocambique, Namibia, Zimbabwe och potentiella medlemsförbund i Swaziland). Målet var att befästa fackföreningarna på det nationella planet och att verka för samgående där det var möjligt.

IMF har inget medlemsförbund i Swaziland, men sedan år 2000 arbetar vi tillsammans med fem fackföreningar för att öka medvetenheten om behovet av att ena fackföreningarna i tillverkningssektorn på det nationella planet. De politiska förhållandena i landet, och regeringens hårda antifackliga inställning, liksom bristen på ledarskap på det nationella planet, har dock ständigt hindrat arbetet i den riktningen. År 2002 anvisade NUMSA en resursperson som skulle hjälpa IMF:s regionkontor att bygga upp nya strukturer som kunde hjälpa till att driva på sammanslagningarna. En sammanslagningskongress ägde rum år 2003. Det nya förbundet täcker in gruvor, motorindustri, byggnadsindustri, handel och produktion. Fler verksamheter planeras år 2003.

I Zimbabwe heter IMF-förbundet nu ZIMU, och man håller på att slutföra en sammanslagning av fem fackföreningar. Efter långvariga ansträngningar har det nu bildats 12 regionala avdelningar, och funktionärer har valts. Anmärkningsvärt var att ordförandena i två avdelningar inte blev valda. Fusionen av de fem fackföreningarna i landet år 2000 har gått långsamt framåt. Regeringen har vägrat att inregistrera det nya förbundet, som är politiskt oberoende. I det spända och antidemokratiska klimat som regeringen har skapat har det varit svårt att anslå resurser till att slutföra sammanslagningen. Fackföreningarnas ekonomiska samgående är inte färdigt, så det kan ännu inte sägas att det finns ett "nationellt" förbund.

I Namibia har det år 2001, omedelbart efter MANWU-kongressen, genomförts workshoppar och utbildningsverksamheter för nyvalda ledamöter i centralkommittén och för fackliga funktionärer och ledare.

I Mocambique har interna problem som rör Mozal/Billiton-dispyten lamslagit alla projektverksamheter under år 2002.

Det har under år 2002-2003 genomförts syd-syd-workshoppar för kvinnliga arbetstagare, som involverat två portugisisktalande länder i Afrika (Angola och Mocambique) och kursledare från vårt brasilianska medlemsförbund CNM. Workshopparna inriktades på kvinnornas situation i sina fackföreningar och i samhället, på kompetenser och strategier för att organisera fler kvinnor och på att

bygga upp solidariteten och utbildningssamarbetet mellan IMF:s portugisisktalande medlemsförbund.

Latinamerika och Västindien

Det har bildats länderråd i följande länder:

- Mexiko
- Argentina
- Chile
- Colombia

Mexikorrådet bildades 2002, och går under namnet IMF:s nationella metallråd. Rådet har bidragit till en bättre samordning mellan medlemsförbund, men det har också blivit till en knutpunkt för kontakter med fackförbund som står utanför IMF. Rådet har diskuterat maquiladorafabrikerna och en samordning av verksamheterna i exportfrizonerna (se avsnittet nedan om att organisera de oorganiserade).

Sedan år 2000 har det genomförts externt finansierade projekt tillsammans med AOMA i Argentina, FTC och CONSFETEMA i Chile och FETIMAP i Peru, som organiserar i koppar-, guld- och silverindustrierna. Målet för projekten har varit att utveckla fackföreningarnas medverkan i gemensamma prospekteringsprojekt och i statliga överenskommelser med anknytning till sektorn, att utarbeta en underregional strategi för att försvara arbetstagarnas rättigheter, att förbättra arbetsmiljön och miljömedvetenheten och att förstärka de olika fackförbundens organiseringskapacitet. Gruvfacken i Latinamerika, som har varit vana vid att vara mäktiga i de traditionella statliga produktionssystemen, har också ställts inför de stora multinationella företagen, som på ett dramatiskt sätt har ändrat spelets regler. Med hjälp av avancerad ny teknik har den formella arbetskraften minskats. Utkontraktering har blivit det vanliga, arbetstider och arbetsvillkor har blivit outhärdliga och de kollektiva förhandlingsprocesserna har förändrats. Våra medlemsförbund träffas och kommunicerar nu regelbundet, och vill skapa ett strategiskt samordningsnätverk. Hittills anses dessa projekt ha varit framgångsrika, och skall fortsätta. Ett tecken på framgång är det ökade fackliga medlemskapet, en starkare växelverkan och solidaritet mellan fackföreningarna, och konstruktiva underregionala möten.

Ett liknande projekt har genomförts i den andinska regiondelen, i Venezuela, Colombia, Ecuador och Peru. I Peru har organiserings- och utbildningsverksamheter inriktats på exportfrizonerna, där 5000 oorganiserade arbetstagare har fått arbete. Det har lett till att det bildats en ny fackförening som anslutit sig till det nationella

förbundet. I Colombia däremot byggde man vidare på de befintliga fackliga strukturerna, och bildade år 2001 ett landsråd.

Under år 2002 slutfördes efter fem års arbete ett underregionalt organiseringsprojekt i Panama, Guatemala, Honduras och Dominikanska republiken. De deltagande fackföreningarna bildade en samordningskommitté med representanter även från medlemsförbund i Nicaragua. Kommittén var viktig för att förbättra kommunikationen mellan medlemsförbund och för att bygga upp solidariteten. År 2002 hade sammanlagt 1836 arbetstagare deltagit i projektverksamheterna. Ickedestomindre uppnåddes ojämna resultat i de olika länderna.

I Dominikanska republiken ändrade FENATRAMIM sina strukturer för att kunna täcka in arbetstagare i den informella sektorn: omkring 2000 nya medlemmar rekryterades under de fem åren. Det lades särskild vikt vid att organisera kvinnliga metallarbetare i exportfrizonerna. Det kopplades till ansträngningar för att inlemma kvinnorna i de fackliga strukturerna och till bildandet av arbetsgrupper som skulle inrikta sig på organisering av kvinnor i exportfrizonerna.

I Panama har FENATRAMET rekryterat omkring 1500 nya medlemmar, och man har nu ett arbetslag bestående av sex kursledare. I båda länderna har medlemsförbunden börjat att avsätta pengar för att genomföra egna utbildningsverksamheter.

I Guatemala genomfördes det inga projektverksamheter under 2001 och 2002, då det pågick allvarliga arbetskonflikter och flera större företag lades ned. Under år 2001 inriktades projektverksamheterna i Honduras på att förstärka den interna kapaciteten i fackföreningarna inom FETRAMIMH, och det följdes år 2002 upp med en inriktning på förhandlingar med enskilda företag.

En extern utvärdering av projektperioden 1998-2002 genomfördes under 2003 och har lett till rekommendationer om en långsiktig strategi för regionen.

Oberoende staters samvälde och Baltstaterna

I dessa två regiondelar finns det 18 medlemsförbund, med omkring 4,5 miljoner medlemmar. I Baltstaterna finns det 3 medlemsförbund, i Vitryssland 2, i Ryssland 5, i Ukraina 7 och i Moldavien ett.

Sedan år 2001 har det funnits fungerande länderråd i Vitryssland, Ryssland och Ukraina. I det nuvarande skedet har IMF inriktat sig på att utveckla fackliga kompetenser i regionen, så det har inte satsats på att verka för samgåenden. Det har gjorts försök att bilda ett råd i Ukraina, men de sju IMF-förbunden motsätter sig gemensamma verk-

samheter med IMF. Istället har Euro-asiatiska metallarbetareförbundet blivit aktivt i landet, och medlemsförbunden inriktar sina verksamheter på det.

I Baltstaterna är den fackliga anslutningen låg – mellan 13 och 30 % – vanligtvis för att företagen förbjuder fackföreningar. Det står klart att fackföreningarna inte är starka. I OSS-länderna är den fackliga anslutningen mycket högre, mellan 70 och 95 %, men eftersom arbetstagarnas realinkomster är låga har fackföreningarna inte så stora resurser, och är beroende av bidrag utifrån för att finansiera grundläggande verksamheter som utbildning och utredningsarbete. Resultatet är detsamma – svaga fackföreningar. Till detta kommer problemen med att organisera i post-Soviettiden: det finns ingen större förståelse för hur fackföreningarna kan fungera i en marknadsekonomi.

Det betyder att IMF:s verksamheter i dessa regioner måste inriktas på facklig uppbyggnad. För närvarande bedriver vi med IMF-medel tre organiseringsprojekt i Baltstaterna och sju utbildningsprojekt i OSS-länderna. Alla dessa projekt skall pågå under tre år eller mer. År 2002 inleddes sju projekt för att utbilda kursledare i Ryssland och Ukraina.

För att utvidga dessa utbildningsprogram kommer fackföreningarna dock att behöva lita till ytterligare bidrag från IMF-förbund utanför regionen. Stödet i de baltiska länderna kommer för närvarande endast från IMF-förbund i Skandinavien, som av tradition har kontakter i Baltikum. Stödet i OSS-länderna kommer från IG-Metall, FO (Frankrike), Fellesforbundet (Norge) och FTMH (Schweiz).

Utbildning

Det svåra med att beskriva verksamheten med utgångspunkt från handlingsprogrammet är att det finns en så stor överlappning mellan resultaten av och målen för enskilda verksamheter. Det är tydligast för utbildningsverksamheterna. IMF genomför ett omfattande utbildningsprogram med medlemsförbunden. De flesta utbildningsverksamheterna har redan beskrivits, i synnerhet i rapporten om arbetet med att utveckla enskilda fackföreningars organiseringskapacitet, som beskrevs i det ovanstående avsnittet om länderråd och fackförbund på det nationella planet.

Snarare än att upprepa beskrivningen kan det vara värt att nämna några specifika exempel på utbildningsprogram. Utbildningen som tas upp här tenderar att vara kunskapsbaserad, som utbildning i arbetsrätt, m.m. Det kontrasterar mot en del andra seminarier, som inriktas på att förstärka de fackliga strukturerna eller solidariteten.

Under 2001 och 2002 genomförde IMF utbildningar om administration, övervakning och rapportering av projekt i flera regionala IMF-kontor (Santiago de Chile, Johannesburg och Moskva – andra regionkontor kommer att erhålla utbildning under år 2003). Det lades särskild vikt vid att integrera medlemsförbunden i hela planeringsprocessen från själva början, och att göra analyser av medlemsförbundens behov med avseende på genomförandet av IMF:s handlingsprogram.

Sydkorea – en 3-dagars kurs om arbetsskadekompensation och -försäkring, och om förändringar i vilka skador som erkänns som arbetsskador.

Indien – Nationell kursledarworkshop för 26 deltagare. Flera duktiga kursledare påträffades, men medlemsförbundens ekonomi kommer tyvärr att begränsa utbildningen av medlemmar och aktivister.

Indien – Ledarutvecklingsseminarier: Åtta av dessa seminarier har genomförts, för omkring 200 aktivister och ombud på anläggningsnivå. Deltagarna var för det mesta unga, och valdes för sin entusiasm och ledarpotential.

Indien – Workshop om IMF:s nya handlingsprogram: Den genomfördes för 43 funktionärer på mellannivå i fackklubbar och syftade till att ge dem vägledning för organiseringsarbetet på de egna anläggningarna.

Latinamerika och Västindien – Seminarium om utbildning av kursledare från hela regionen: Utbildningen genomfördes av kursledare som tidigare gått IMF-kurser, vilket också bidrog till deras egen kompetensutveckling. Den möjliggjorde vidare ett utbyte av resurser mellan kursledare och bidrog till en standardisering av utbildningsmaterial.

Ryssland – Kursledarutbildning: Denna var avsedd för 60 kursledare från fyra medlemsförbund, men ledde slutligen till utbildning av 120 kursledare.

Ryssland – Inträdet i Världshandelsorganisationen: Medlemsförbund fick utbildning om Världshandelsorganisationen, om anslutningsprocessen och om vad det skulle innebära socialt och industriellt att Ryssland anslöt sig.

Moldavien – Kursledarutbildning om kollektiv förhandlingsteknik.

Sydafrika – En veckolång uppföljningsworkshop för kursledare som fick utbildning föregående år och som arbetade i Asien och Afrika: De flesta deltagarna har varit aktiva i sina fackföreningar, och regionkontoren har använt sig av några av dem för att genomföra utbildningar.

Namibia – Allmän ledarutbildning för det namibiska förbundet MANWU i organiseringsteknik, klagomålsbehandling, facklig administration och ekonomi.

Angola – Seminarium om ändringar i den angolanska arbetsrätten: 15 funktionärer deltog. En stor brist var att den gavs av rådgivare till regeringen, vilket gjorde det svårare att presentera en uppriktig analys för deltagarna.

Angola – Workshop om klagomålsbehandling och facklig administration och ekonomi för fackliga ledare inom FSIMEQ.

Angola och Mocambique – Workshopar för kvinnliga arbetstagare i Maputo, Mocambique, år 2002 och Luanda, Angola, år 2003, med medverkan av specialiserade kursledare från CNM-CUT (dessa har redan nämnts ovan).

Genève – Möte i utbildningsarbetsgruppen: År 2001 gick man igenom utbildningsverksamheten under perioden efter den senaste kongressen, framtida verksamheter, extern finansiering och relationerna med transnationella företag.

Genève – IMF:s sommarkurs: Denna har anordnats år 2001, 2002 och 2003, och syftar till att utbilda yngre funktionärer med ledarpotential från olika delar av världen. 20-22 deltagare från omkring 15 länder väljs ut bland de sökande till kursen.

Informationsnätverk & IMF:s kommunikationssystem

Under rapportperioden har IMF fortsatt att ge ut tidskriften *Metal World* (på tre språk, och i en upplaga på 6 500), som innehåller nyheter, analyser och återkommande inslag. Den är en viktig informationskanal för IMF och ett viktigt komplement till kommunikationen via nätet. För många medlemsförbund är den nödvändig, eftersom de inte har tillgång till Internet. År 2003 åtgärdades ett undermåligt distributionssystem, och den genomsnittliga distributionstiden minskades från 2 månader (!) till 2 veckor.

Förutom *Metal World* har kommunikationsavdelningen gett ut eller medverkat till att ge ut annat tryckt material, inklusive en 16-sidig IMF-presentation och en broschyr om internationella ramavtal.

Ett projekt för att skapa en IMF-profil inleddes år 2002 för att ge IMF-publikationer och -material ett enhetligt utseende – med samma typsnitt, logo, färger, m.m. – och göra dem lätt igenkännliga som

IMF-material. Programmet håller som bäst på att genomföras i IMF:s publikationer och kontorsmaterial.

Under IMF:s globala aktionsdagar om Sydkorea i januari och juni 2002 för att stödja fängslade sydkoreanska fackliga funktionärer (se även avsnittet om internationell solidaritet nedan) utvecklade kommunikationsenheten sin förmåga att bedriva kampanjer, och lyckades förmedla nyheter från kampanjen till medier runtom i världen, hålla kontakter med journalister och ge publicitet åt frågan. Den spelade också en avgörande roll för att förse medlemsförbundens pressekreterare med material.

Mer än 30 medier runtom i världen rapporterade om aktionsdagen om Sydkorea. Sammanlagt deltog IMF-förbund i 65 länder i solidaritetsaktioner, antingen i januari eller i juni. Medlemsförbunden underströk att det tack vare IMF:s webbplats och IMF:s nyhetsrapporter hade varit möjligt att förutse vad som skulle hända runtom i världen under aktionsdagen.

IMF:s webbplats – www.imfmetal.org – har haft grovt räknat 3 000 besökare per dag, och den har ständigt utvecklats och förbättrats. Syftet är att hålla medlemsförbunden och andra intressenter informerade om IMF:s verksamheter och fackliga arbete. En särskild sektion om internationella ramavtal (på fyra språk) och en sektion om kvinnor i facket, "Union Women", lades till år 2002.

Under de senaste två åren har ett stort arbete lagts ned på att öka antalet språk på webbplatsen. I samband med aktionsdagen om Sydkorea kunde IMF presentera information på koreanska. En rysk webbplats lanserades i december 2002. Under 2003 utökades innehållet på alla officiella IMF-språk. Senast har det införts en regelbundet aktualiserad nyhetssektion på franska. Sedan tidigare fanns det en nyhetsservice på engelska, spanska och ryska.

Nyheter som ges ut på webbplatsen är basen för det regelbundna nyhetsbrevet *IMF NewsBriefs*. Nyhetsbrevet har omkring 500 abonnenter, och år 2002 gavs mer än 30 nummer ut, som distribuerades via e-post och fax, på engelska och spanska.

År 2003 anslöt sig IFBWW till IMF:s webb-plattform. Det betyder konkret att två globala fackliga organisationer kan dela på de framtida utvecklingskostnaderna och även andra resurser. Detta slags samarbete är något som de flesta fackföreningar och globala fackliga organisationer pratar om, men som få praktiserar.

3.2 Solidaritet och organisering

Kollektiva förhandlingar

Många av IMF:s verksamheter skulle kunna beskrivas under denna rubrik, men även i detta fall tas de upp under rubriker som Nationella fackförbund eller Utbildning. Det följande är främst projekt som syftar till att förse fackföreningar med resurser när de förhandlar kollektivt.

Med början år 2002 inledde IMF ett 3-årsprojekt om stressförebyggande åtgärder med aktiv medverkan från medlemsförbund. Det har visat sig att stress inte är ett fristående problem, utan att det är kopplat till andra frågor som till exempel företagets omstruktureringar, sysselsättningen, arbetstiderna, fortbildning och kompetensutveckling, kontroll över arbetet, medbestämmande och flexibla arbetsrutiner. Projektets mål är för det första att prata om och att minska stressnivån i utvalda företag, och för det andra att ta fram en resurs, bestående av riktlinjer för en riskbedömning och för förebyggande åtgärder. Det skall hjälpa fackföreningar att verka för att man tacklar arbetsstressen på ett lämpligt sätt och att ta upp stress i den kollektiva förhandlingsprocessen.

IMF:s internationella jämförelse av arbetstidens köpkraft gavs ut på engelska, tyska, spanska och franska i september 2002 och skickades ut till alla medlemsförbund. Sammanlagt 68 länder omfattas av undersökningen, och den är därmed en värdefull källa till information om ett reellt och jämförbart värde av metallarbetarnas löner i den globala metallindustrin. Rapporten finns också på IMF:s webbplats.

Regionkontoret för Latinamerika och Västindien har tagit fram en handbok om kollektiva förhandlingar, nya produktionsmetoder och arbetsmiljö. Den bygger på bidrag från ombud och funktionärer under workshoppar i Uruguay och Costa Rica.

Internationell solidaritet

Under denna rubrik samlas alla verksamheter som skapar band mellan medlemsförbund över nationsgränserna. Många av dem har redan beskrivits i andra stycken, som världsråden, och de regionala och underregionala kommittéerna. Här kommer vi istället att inrikta oss på IMF:s kampanjverksamheter.

IMF har vid många tillfällen bedrivit internationella solidaritetskampanjer, och med blandat resultat. Medlemsförbunden har olika resurser, de kan vara alltifrån nybildade fackföreningar i u-länder till

stora och mäktiga organisationer i i-länderna. Deras möjligheter att delta i en kampanj begränsar alltså de enskilda kampanjerna.

Om en kampanj lanseras med kort varsel kan medlemsförbund utan fax- eller Internetförbindelser inte delta. En del fackförbund svarar trots att de har betydande resurser ändå inte snabbt, eller tar initiativ, efter enkla uppmaningar att agera. Isolationism är en fråga som IMF så småningom måste ta upp bland medlemsförbunden för att kunna bygga upp den internationella solidariteten.

Detta ger i sig upphov till frågor om IMF:s framtida roll, i synnerhet med tanke på den ökande globaliseringen. Nationella fackföreningar måste i takt med att de växer organisera anställda i enskilda företag på många geografiska platser, och bygga upp solidariteten mellan arbetstagarna i de olika anläggningarna. Det är vad kollektiv och facklig aktion handlar om. I vilken mån kommer IMF, med de transnationella företagens framväxt, att få en liknande roll? Efter aktionsdagen om Sydkorea bildade IMF en internationell rådgivande grupp som skulle utarbeta riktlinjer för kampanjarbetet. En uppgift som mötena ledde fram till var att man ville fråga medlemsförbunden om deras synpunkter på IMF:s kampanjarbete, men inga svar inkom.

År 2002 startade IMF en kampanj för att stödja fängslade fackliga företrädare i Sydkorea. Två separata aktionsdagar valdes, en i januari och en i juni. Kommunikationen är avgörande i alla kampanjer, både för att samordna medlemsförbundens arbete och för att intressera medierna. Mellan de två aktionsdagarna förbättrade IMF kommunikationen betydligt. Medlemsförbunden kontaktades före den andra aktionsdagen för att ta reda på vad som planerades, vilket i sin tur ökade intresset för frågan. Detta utnyttjades sedan i pressmeddelanden, och möjliggjorde en samordnad och dynamisk kampanj. Den andra kampanjdagen ledde till att KMWU:s förre ordförande Mun Sung-Hyun släpptes ur fängelset.

Organisering av de oorganiserade

IMF:s arbete för att organisera de oorganiserade kan allmänt sett delas upp i fyra arbetsområden:

- framväxande industrisektorer
- växande kategorier av arbetstagare – som tjänstemän
- det ökande antalet förvärvsarbetande kvinnor
- geografiska områden med en låg facklig anslutning.

De flesta av verksamheterna under denna rubrik tenderar att vara utbildningsseminarier. Det särskiljer dem från många av verksamheterna i de tidigare avsnitten, för vilka resultatet har varit ett större samarbete mellan fackföreningar, att det bildats kommittéer, m.m. I själva verket har dessa verksamheter dock vanligtvis samma mål – att organisera de oorganiserade (eller dåligt organiserade).

Tjänstemän och IT-sektorn

År 2002 genomförde IMF ett tvådagarsseminarium i England om att organisera tjänstemän. Det samlade omkring 50 deltagare från Nordamerika, Europa, Japan och Singapore. I takt med att tillverkning blir teknikintensivare försvinner de traditionella produktionsjobben, medan sysselsättningen ökar för högre utbildade eller kvalificerade arbetstagare. Vidare har teknikutvecklingen lett till en tillväxt i informations- och kommunikationstekniksektorn, där tillverkningssektorns fackliga traditioner saknas. Det betyder att tjänstemän kommer att utgöra en allt större andel av arbetskraften. I vissa metallindustriföretag är de redan fler än arbetarna.

Å andra sidan är tjänstemän i allmänhet sämre organiserade än arbetare, och vi vet också av erfarenhet att de är svårare att rekrytera. Under seminariet om att organisera tjänstemän framhölls det att mer kvalificerade anställda trodde att de inte behövde ett fackligt skydd, och föredrog att förhandla individuellt, varvid de trodde att de kunde få bättre villkor. Mot bakgrund av denna vanliga mentalitet inriktades seminariet bland annat på nya organiseringstekniker för denna sektor. Samtidigt som de försäkrar sig om kollektiva regleringar och ett kollektivt skydd måste fackföreningarna fundera på nyskapande sätt att erbjuda personlig hjälp och individuella tjänster för att motsvara en föränderlig medlemskårs behov och förväntningar. En rapport på engelska, tyska och franska skickades till alla medlemsförbund, och finns också på IMF:s webbplats.

Latinamerika och Västindien

IMF stöder ett projekt för att öka den fackliga organiseringen i de mexikanska maquiladorafabrikerna och exportfrizonerna. På grund av de transnationella företagens aggressivt antifackliga beteende, bristen på arbetslagar och de otrygga ekonomiska förhållandena är arbetstagarna dåligt organiserade. Projektet har två mål. För det första skall små lokala fackföreningar uppmuntras att gå samman med varandra eller ansluta sig till det nationella rådet i Mexiko, för att bidra till större ekonomisk självständighet och styrka. För det andra skall de

stödjas i arbetet med att organisera i exportfrizonerna. Projektet inriktas också på att främja kvinnornas medverkan på alla nivåer i fackföreningarna.

Vid sidan av maquiladoraprojektet år 2001 anordnades det också ett seminarium för 80 fackliga ledare i fackföreningar i elektronikbranschen, som är framträdande i exportfrizonerna. Utredare från tolv olika exportfrizoner, där 90 % av elektronikbranschen i Mexiko finns, rapporterade för seminariet. Deltagarna utbytte erfarenheter om sitt organiseringsarbete och om kollektiva förhandlingar i branschen.

OSS och Baltstaterna

I ett försök att sprida fackliga värderingar i Vitryssland efter kommunismen anordnades det ett seminarium för unga metallarbetare. De skulle utbildas om oberoende fackföreningars roll och verksamheter. Arbetstagarna hade valts från företag med "gula" fackföreningar som är oberoende från regeringen.

I Baltstaterna anordnades år 2001 ett seminarium om att organisera de oorganiserade för fackliga ledare i Estland, Lettland och Litauen, där den fackliga anslutningen ligger mellan 13 och 30 %.

Likaså i Baltstaterna har IMF finansierat utbildningar för organisatörer. Ett tecken på de berörda fackföreningarnas utveckling var dock att de alla använde sig av egna utbildare. De nyutbildade organisatörerna har sedan lyckats rekrytera och organisera medlemmar i 8 fackligt oorganiserade företag, där det nu har bildats fackklubbar.

År 2002 deltog IMF tillsammans med FFI, AFL-CIO och ICEM i en undersökande delegationsresa till OSS-länder i Centralasien – Kazakstan, Kirgizistan och Uzbekistan. Det finns ett fackförbund i Kirgizistan som ansöker om medlemskap i IMF, men för övrigt befinner sig fackföreningsrörelsen i dessa länder fortfarande på barnstadiet.

Sydasien

Tillsammans med två medlemsförbund, SMEFI och INMF-Mine, har IMF sedan år 2000 bedrivit ett projekt för att organisera metallindustrin i fem delstater i Indien – Andra Pradesh, Uttar Pradesh, Rajasthan och Maharashtra. Forskningsinstitut engagerades för att kartlägga företag, branschens omfattning, verksamma fackföreningar, produktmarknader, m.m. Arbetslag bestående av tio organisatörer per delstat

utbildades och började rekrytera i fyra av delstaterna, och det anordnades över hundra organiseringsmöten. Resultaten har varit imponerande: flera nya fackföreningar har bildats och inlemmats i SMEFI och INMF-Mines. Medlemsantalet har ökat med 9 000 (slutet av år 2002). Projektet fortsätter.

I Bangladesh, Sri Lanka och Nepal har det under år 2001 anordnats seminarier om att organisera de oorganiserade för fackliga ledare.

Kvinnor

År 2001 anordnades en kurs för kvinnliga medlemmar i IMF-förbund i Indien. Det var en uppföljning av tre liknande kurser år 2000, och deltagarna i kursen år 2001 valdes bland dem som medverkat i de tidigare kurserna. En huvudinriktning var kursledarutbildning, med det specifika målet att deltagarna skulle utbilda kvinnliga medlemmar i sina egna fackföreningar.

I Latinamerika och Västindien bildades under år 2002 en regional arbetsgrupp om jämställdhet, internationella normer och organisering av kvinnor. Dess syfte är att verka för jämställdhetsbestämmelser i kollektivavtal, uppmuntra val av kvinnor till fackliga förtroendeposter och att utarbeta strategier för att rekrytera kvinnliga medlemmar.

Det anordnades också ett regionalt seminarium om facklig organisering av kvinnor i elektro- och elektronikindustrin. Omkring 25 kvinnor från branschen deltog. Tillväxten och utvecklingen av den globala sektorn utreddes, liksom hindren som kvinnor ställdes inför när de anslöt sig till fackföreningar, och strategier för att engagera kvinnor på alla nivåer i fackföreningsrörelsen.

I Zimbabwe anordnades år 2002 ett seminarium för 40 kvinnliga fackliga företrädare. Målet var att deltagarna skulle utveckla sina kompetenser och sitt självförtroende för att kunna ta på sig mer ansvarsfulla uppgifter i sina fackföreningar, liksom att diskutera könsstrukturer i föreningarna.

I Sydafrika anordnades år 2002 ett seminarium för 40 kvinnliga fackliga funktionärer i fyra länder i regionen. Det inriktades på vilka följder globaliseringen skulle få för kvinnliga arbetstagare.

I Mexiko däremot utformades ett seminarium år 2001 för att utbilda manliga fackliga ledare om frågor som berörde kvinnor, anslutningsgrad, lika lön, m.m.

År 2003 inledde IMF tillsammans med SPMI (Indonesien) ett program för att studera vilka behov kvinnliga arbetstagare i förbundet

hade. Programmet finansieras av SIF i Sverige och Svenska Metall, och består av fem workshopar i olika regioner i Indonesien, under vilka man skall analysera kvinnliga arbetstagares behov. Enligt planerna skall omkring 125 kvinnliga fackföreningsmedlemmar delta i workshoparna. Programmet skall kulminera i ett nationellt möte med högre ledare inom SPMI och valda kvinnliga aktivister för att fastställa kvinnliga fackföreningsmedlemmars behov och framtida roller i facket.

3.3 En social dimension i den ekonomiska globaliseringen

Jämställdhet

Tjänsten som chef för jämställdhetsavdelningen tillsattes år 2001 efter att ha varit vakant under en längre tid. Det gav en impuls till att återfokusera IMF:s verksamhet för att främja kvinnornas medverkan i fackföreningarna.

IMF har länge verkat för detta. Verksamheterna har tenderat att inriktas på kompetensutveckling för kvinnliga medlemmar eller på kurser för ledande funktionärer. Under rapportperioden har det skett en tonviktsförskjutning. Det framgår i det föregående stycket att utbildning för kvinnor fortfarande har en framträdande plats i IMF:s verksamheter, men detta kompletteras nu med en inriktning på att skapa strukturer inom IMF för att garantera och främja kvinnors medverkan.

IMF-förbunden kan kort sagt inte förvänta sig att de skall kunna rekrytera och organisera kvinnliga medlemmar om fackföreningarna själva inte är representativa. Och "representativa" betyder inte bara att de representerar kvinnornas intressen på arbetsmarknaden, utan också att kvinnor kan vara, och är, representerade på alla nivåer i sina fackföreningar.

Det har skett en del förbättringar i detta avseende under rapportperioden. Antalet kvinnor som deltar i IMF:s årliga sommarkurs i Genève har ökat:

- 4 av 22 deltagare år 2001 (23 %)
- 8 av 21 år 2002 (38 %)

- 10 av 21 år 2003 (47 %).

I Latinamerika har det kvinnliga deltagandet i underregionala möten ökat betydligt, från att i genomsnitt ha utgjort 11 % av deltagarna år 2002 har kvinnornas antal ökat till i genomsnitt 40 % av deltagarna år 2003 (se *Regionala möten* nedan).

Forskning

En undersökning av det kvinnliga deltagandet i IMF:s strukturer år 2001 visade att det aldrig har suttit en kvinna i IMF:s exekutivkommitté, att kvinnor utgjorde omkring 10 % av ombuden till 2001 års kongress, samma andel som under 1997 års kongress, att den kvinnliga representationen i underregionala möten i genomsnitt var 10 %, varvid det inte deltog några kvinnor alls i många möten, samt att det i andra IMF-möten (främst på branschnivå) deltog i genomsnitt 3 % kvinnor.

Om man såg till andra IMF-strukturer, var elektro- och elektronikbranschen den IMF-sektor där det kvinnliga medlemskapet var högst. Men trots att kvinnorna utgjorde 50-60 % av medlemmarna var andelen kvinnor som deltog i IMF-möten för sektorn endast 5-6 %. Det kvinnliga deltagandet i andra sektormöten var försumbart, utom i tjänstemannaavdelningen, där deltagarantalet var stort.

Under år 2002 genomförde IMF en undersökning bland medlemsförbunden om den kvinnliga representationen på alla nivåer i facket jämfört med andelen kvinnor bland medlemmarna och i arbetskraften. 75 fackförbund deltog i undersökningen, och det visade sig att fackförbunden i Västeuropa, Centraleuropa och Nordamerika alla hade en god facklig anslutning. Men medan kvinnor var väl representerade som högre funktionärer i de europeiska medlemsförbunden var de inte det i Nordamerika. Och när kvinnor valdes in i styrelserna i sina förbund, var det inte som ordförande eller generalsekreterare. I Asien var kvinnorna inte representerade, vare sig bland medlemmarna eller i ledande ställning.

Strukturförändringar

År 2002 anordnades det ett rådgivande kvinnomöte i Genève. Deltagarna var kvinnor som väl kände till IMF och som hade inflytande i sina egna förbund. De utarbetade rekommendationer för exekutivkommittén om nödvändiga förändringar för att öka den kvinnliga represen-

tationen i IMF:s strukturer. Exekutivkommittén godkände sedan dessa rekommendationer:

- att återkonstituera IMF:s kvinnokommitté, som skulle sammanträda i samband med exekutivkommitténs möten
- att bilda kvinnokommittéer på (under-) regional nivå
- att anordna en kvinnokonferens i samband med IMF-kongressen
- att fastlägga målet om en 20-procentig kvinnorepresentation i centralkommittén och under kongressen
- att utöka exekutivkommittén med sex kvinnliga ledamöter.

Regionala möten

I enlighet med exekutivkommitténs beslut har det nu anordnats kvinnomöten före underregionala möten i södra Afrika, Sydostasien och Stilla-havsområdet och i OSS-länderna och Baltstaterna. I Östasien uppmanades medlemsförbund att skicka kvinnliga ombud, men inga särskilda förmöten för kvinnor anordnades. Dagordningarna för de underregionala mötena innehöll rapporter från medlemsförbunden om kvinnoverksamheter, som under Centraleuropamötet och under den latinamerikanska regionkonferensen. Förmötesstrategin har fungerat väl genom att öka antalet kvinnliga deltagare, och det har helt tydligt berott på den utökade finansieringen som erbjudits.

Webbsida för fackföreningskvinnor

Det har skapats en ny avdelning om fackföreningskvinnor på IMF:s webbplats, *Union Women*, för att erbjuda ett forum där fackföreningarna skall kunna utbyta erfarenheter av initiativ för förvärvsarbetande kvinnor. Dess användbarhet är beroende av att medlemsförbunden informerar IMF om sina kvinnoverksamheter.

Handeln måste gagna världens människor

Tillsammans med andra globala fackliga organisationer har IMF varit mycket högröstat om vilka skadliga konsekvenser en avreglerad handel har för en hållbar utveckling och arbetstagarnas uppehälle, och outtröttligt krävt en reform av Världshandelsorganisationen. Det fackliga huvudkravet är att de centrala arbetsnormerna införs i

handelsavtal, och det har upprepats under många möten på det regionala och globala planet, men inte hörsammats. Det är svårt att uppnå något av betydelse, då många regeringar kategoriskt motsätter sig att frågan tas upp inom Världshandelsorganisationen.

IMF har fortsatt att intressera sig för trenden mot en regionalisering av världsekonomin i verksamheterna på både det globala och regionala planet. IMF:s arbetsgrupp om det amerikanska frihandelsavtalet FTAA, en arbetsgrupp som bildades för att formulera en facklig politik och utarbeta krav i samband med en regional integration, sammanträdde år 2001 och 2002 i Brasilien. Gruppen har varit viktig för att öka medvetenheten om frågan bland medlemsförbunden och för att sprida information om ett integrationsprojekt som prioriterar företagens intressen framför utvecklingsbehoven. Det frihandelsavtal alla regeringar på den amerikanska kontinenten (utom den kubanska) nu förhandlar om, och som skall vara färdigt år 2005, är i själva verket en del av ett större program för att avreglera, privatisera, undanröja kollektiva förhandlingar och skrota sociala skyddsnet.

Under arbetsgruppens möten analyserade man de eventuella följderna av det föreslagna frihandelsavtalet i metallindustrin. Man diskuterade också olika slags aktioner för att se till att man tog hänsyn till arbetstagarnas intressen i framtida överenskommelser och för att handelns frukter skulle fördelas rättvist. Handeln måste underordnas sociala normer och miljönormer, inklusive internationellt erkända fackliga och mänskliga rättigheter.

Ett resultat av detta arbete är att IMF har gett ut en rapport på engelska och spanska om "Metallarbetarna och det amerikanska frihandelsområdet". Rapporten skall göra handelsfrågorna synligare bland IMF-medlemmarna och hjälpa till att engagera människor som hittills inte har deltagit i debatten om FTAA. Den bör också kunna bidra till att öka det politiska trycket på regeringarna för att de skall stoppa ett projekt som endast återspeglar det multinationella kapitalets och investerarnas intressen.

De internationella finansinstitutionerna

IMF ingick i delegationen av fackliga ledare som träffade representanter för Världsbanken och Internationella valutafonden i oktober 2002. Det var det andra mötet på hög nivå mellan globala fackliga organisationer och internationella finansinstitutioner. Det första ägde rum år 2000. Diskussionerna inriktades på flera frågor, i synnerhet Världsbankens förbindelser med fackliga organisationer, pensionsreformer, de centrala arbetsnormerna, privatiseringar och omstrukturer-

ringar, Världsbankens strategi för att bekämpa fattigdom och mekanismer för omförhandling av skulder.

Det gjordes få framsteg på mötesnivån, men diskussionerna visade också att det praktiskt taget inte hade gjorts några framsteg alls ute på fältet. Den mer öppna inställning till de centrala arbetsnormerna som Världsbanken då och då gett uttryck för i publikationer eller pressmeddelanden har inte omsatts i några ändrade lånevillkor. Om man undantar villkors- och upphandlingsavtal kan man fråga sig vad bankens engagemang för de centrala arbetsnormerna betyder i praktiken.

De internationella finansinstitutionernas politik utsattes också för hård kritik under IMF:s delegationsresa i Argentina i april 2002. Inte enbart fackföreningarna, utan också representanter för små och medelstora företag underströk Internationella valutafondens ansvar för krisen. Argentina är det perfekta exemplet på ett land där valutafonden dikterade reglerna. Man insisterade på drastiska svängremsåtgärder, och drev slutligen landet till randen av ett sammanbrott. Som IMF:s generalsekreterare skrev i sitt brev till Internationella valutafondens generaldirektör efter resan hade den argentinska regeringen gjort vad valutafonden hade begärt. Den öppnade finansmarknaderna, liberaliserade handeln, privatiserade viktiga nationella företag och tjänster och skar ned på de offentliga utgifterna. Denna politik inte bara misslyckades, den ledde till en social och ekonomisk upplösning.

Arbetsmiljö

För många IMF-förbund har stress blivit till en viktig arbetsmiljöfråga, oberoende av yrke eller företagsstorlek, och både inom det offentliga och i den privata sektorn. Resultat av nationella och internationella undersökningar är typiska, och visar att arbetsrelaterad stress inte längre kan ignoreras, och måste tacklas även med förebyggande åtgärder.

För att följa upp seminariet om stress och utbrändhet som anordnades i april 2001 i Sverige beslutade IMF att lansera ett projekt om stressförebyggande åtgärder i samarbete med fyra europeiska medlemsförbund och universitetet i Nijmegen (Nederländerna).

Under projektet, som genomförs i förening med IMF:s tjänstemannakommitté, kommer man att analysera och utvärdera olika åtgärdsprogram i företag där de fyra medlemsförbunden är verksamma och presentera resultatet och lärdomarna från undersökningen i form av en rapport. Rapporten skall sedan hjälpa fackföreningarna att tackla stress och stressrelaterade frågor på ett konstruktivt sätt.

Med hjälp från de finländska metallarbetarna genomför IMF en utbildning på ryska för kursledare i Fordons- och jordbruksredskapsindustriarbetareförbundet AFW för att kunna anordna arbetsmiljökurser. Projektet har varit framgångsrikt, och 60 % av de utbildade kursledarna genomför nu arbetsmiljökurser i sina lokala fackföreningar.



Internationella Metallfederationen

54 bis, route des Acacias, Case Postale 1516
CH-1227 Genève, Schweiz
info@imfmetal.org, www.imfmetal.org